

Tilt-Zeitung

POLTTOUHRIEN OMA LEHTI

N:o 1. 1979

RAMONES

BOB DYLAN
SUOMESSA

PELLE
1000000

GREASE

HORACE
McCoy

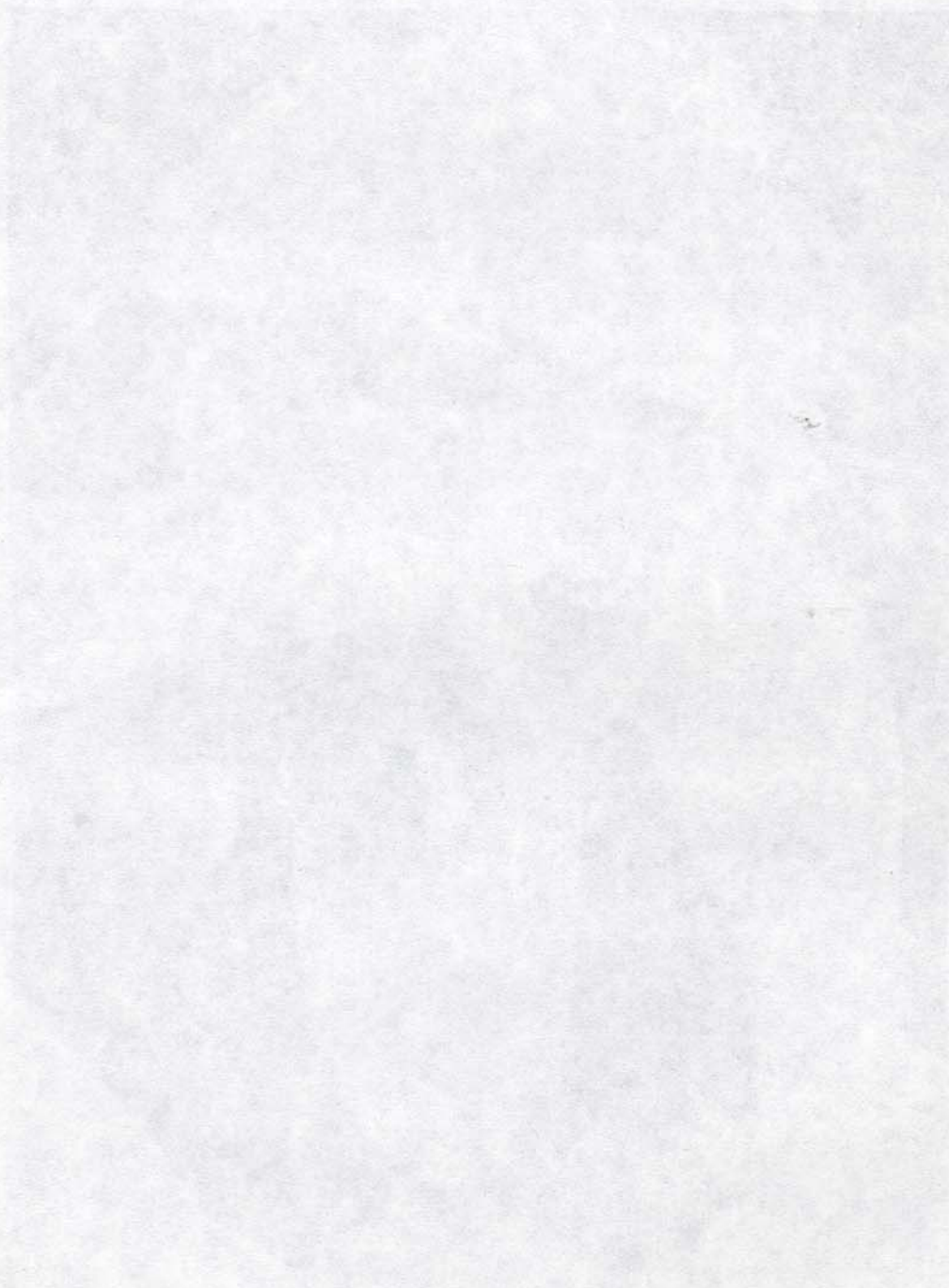
WAYNE
COUNTY

Xtaasi

JARKKO
LAINE

ym.ym.ym.

1910

Tilt-Zeitung

POLTTOUHRIEN OMA LEHTI

Box 707 90140 Oulu 14

ENSIMMÄINEN VUOSIKERTA NUMERO 1

1979

TOIMITUSKUNTA:

PÄÄTOIMITTAJAT:

KAUKO RÖYHKÄ (TAITTO)

RUKIVEHR PAAKINAHO (FOTOFOTO, TAITTO)

TOIMITUSJOHTAJA:

ANORI KARMIO (TAITTO)

ERIKOISTOIMITTAJA:

KAPO MANTO (TAITTO)

URHEILUTOIMITTAJA:

TULVA KUSKUS (TAITTO)

ALUETOIMITTAJA:

ANTTI EINIÖ, LIMINKA

RAVITOIMITTAJA:

HIPPOLYTE

KYLTTYRITOIMITTAJA:

V. KIVIHARJU

PIIRROKSETJUOKSEVATASIAT:

KIMMO KYYPÄÄ

MAKAAVATASIAT:

PUPU LIHAVISTO

VALOKUVAAJA:

DORIS RANTA

SARJAKUVA:

BARRYMORE

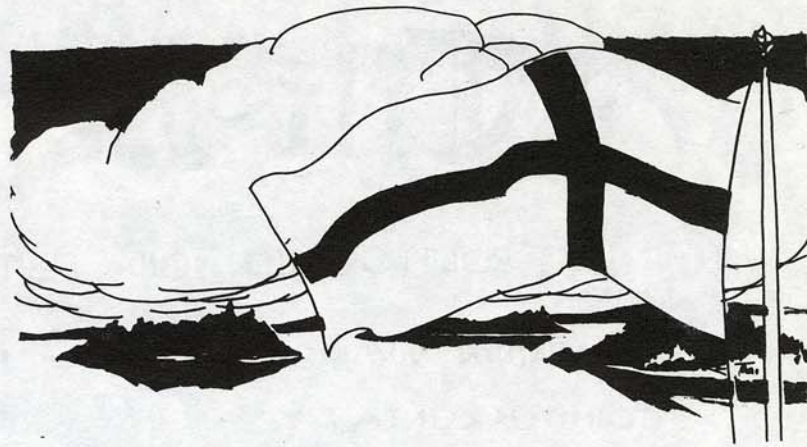
RUNORATSUT:

AKU VASARA, RANUA

SASU VIKARI

KUSTANTAJA: OULUN KIRJOITTAJARINKI R.Y.

PAINETTU PERÄMEREN KIRJAPAINOSSA

MONEYFESTI

No joo . Meilläähän on sivistystä : ollaan käyty kansakoulua, peruskoulua, oppikoulua ja lukiota. Meille opetettiin ,että Sipilius on säveltäjä ja tupakanpoltto on vaarallista. Meitä kehoitettiin harrastamaan urheilua ja postimerkkeilyä mieluummin kuin vetelehtimään kaduilla. No , me kuitenkin jostain syystä jouduttiin kaduille.

Sipelius ei koskaan tullut vastaan nakkikopilla . Kai sillä oli parempaakin tekemistä : sehän kieriskeli haudassaan kun Oulun maineikas ja (apu)rahakas kaupunginorkesteri (v)esitti sen teoksia niiden noin kolmensadan oululaisen ylempään keskiluokan edustajan seuratussa akateeminen ilme naamallaan. Onneksi ne pian saavat miljoonia maksavan uuden konserttitalon, jonne Sipilius-parka ja kumppanit lasketaan ikuisen lepoon.

Teatterissa me vielä kouluai-koina käytiin, kun saatiin koulusta vapaata. Se on komea talo ja siellä on hyvät vessat. Teatteriesitykset ovat tosi "ajankohtaisia" ja "mielenkiintoisia" , läpätilää. Parasta ovat kuitenkin väliajat, jolloin aulaan le-vittäytyy todellinen teatteri :

Herra Hevonen (astuu esiin grogilasi kädessään) : "Eikö tuo Armand Lohiposki ole kommeri ?"

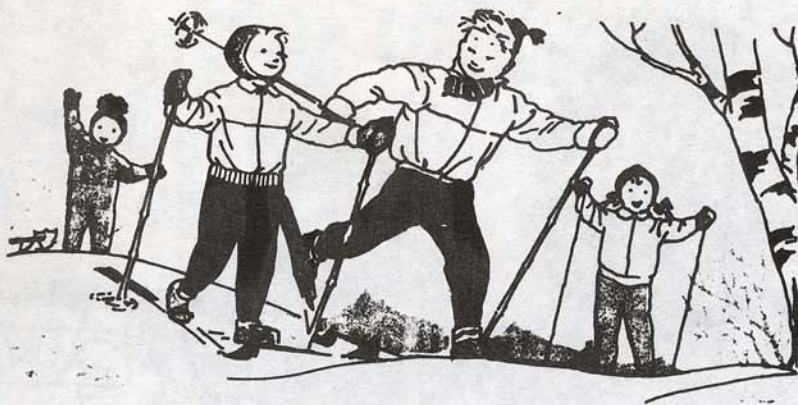
Rouva Lehmä (puuteroi nenänsä) :

"Onks se taas eronnut ? "

Ooppera kaataa yhteiskunnan raja -aitoja: sekä sorvarilla että porvarilla on tasa-arvoisesti kovat kuulassa. Eihän se musiikki niin kääppöstä ole, mutta kyllä sitä kerran vuodessa kestää, kun kerran Lahtisetkin kestävät.

Taidemuseossa kävimme kerran kun oli kova sade. Olimme myönteisesti yllättyneitä : sinnehän on haudattu suuri määrä merkittäviä taidetta.

Nykyaikaisen kodin keskeisin huonekalu on kirjahylly. Siinä on telkkari, stereot, viinakaappi ja kirjoja, mikäli tilaa riittää. ("Lyhennetyt klassikot Suomen Merkonomiliiton lahjapainoksena ", "Maailman eläimistö esit-täytyy " ja Jogi Karhusen "Panssaroitu muna Suomen Taivaalla") Telkkarista katsotaan aina Heikki Hietamielen "Lauantaitanssit " ja viikon uskonnollinen annos "Tsarlien enke-lit". Levyhyllystä löytyy tietysti Finnhints 1-16 ; Abban, Beethovenin, Olavi Virran ja Pasi Kauniston "Parrant piältä " - kokoelmat sekä Francis Goyan "Vie sie, mie vikisen". Ja kyllä siinä perhe viihtyy. Ei ajattele yhteiskuntaa, uskontoa eikä elon tarkoitusta. Perhe vaan viihtyy ja ostaa. Lapset ovat vähän rennompia ja kapinallisia, kuten liikemiehet sanovat .

...lumi on makeeta ,rasvaa niskassa ja Coca -
 colaa suonissa. Mitäs sitä turhaan funtsimaan,
 kaikkihan on jo funtsittu suur -Suosikissa,
 joka, kuten varmaan tiedätte, tarvitsee kohta
 Suur-Suomen levikkialueeseen. Ponzie sanoo :
 "Me luomme uuden nuorisokulttuurin :Yksi Kan-
 sa, Yksi Kotu ,Yksi Johtaja ! Heil!" Eikä
 puhuttakaan taiteesta. Mitä taiteilijat muuta
 tekevät kuin juovat viinaa ja ovat kommunis-
 teja ja huoripukkeja ? Niistä vain pürguna
 ulos kaikenlaiset oksennukset ja syöpäläiset
 ja ulosteet, mutta oletteko koskaan nähneet
 John Travoltaa kakalla ? Ette koskaan - ei
 kauniit ihmiset käy koskaan kakalla.

Kaikki punkkarit ja runkkarit ! Kaikki Te,
 jotka luulette osaavanne tehdä jotakin!
 Tehkää sarja- ,elo-, valo-, röntgenkuvia, soit-
 takaa, maalatkaa ,näytelkää ,vaikuttakaa !
 Ajattelu ei ole kiellettyä - vielä. Jos kehi-
 tys jatkuu tähän suuntaan, kohta te kaikki po-
 goillette keskitysleirillä konekiväärin tah-
 dissaa. Tehkää niinkuin Xtaasi ,mikä on
 hyvä bändi. Se ei saa keikoilla rahaa vaan
 turpiin. Silti ne jatkaa. Loppu.

Kauko ja RukiVehr ,päätoimittajat

BOB DYLAN (OIK.) YHDESSÄ TOIMITUSJOHTAJA A. KARMION KANSSA HAISTELEMASSA SUOMALAISEN KESÄTUULEN TUOKSUJA.

BOB DYLAN

SUOMESSA - 24 tuntia super-
tähdän siivellä vain TILT-ZEITUNGISSA

help, I'm a rock lauloi Bob Oulun jäähallissa 5.6.1979. Bob halusi välttämättä ilahduttaa suomalaisia ystäviään esiintymällä ilmaiseksi Oulun Yliopiston reserviupseerikerhon järjestämässä konsertissa, ja tätä historiallista tilaisuutta oli todistamassa myös Tiltzeitung.

Oulun jäähalli 5.6.79:ilta-aurion viimeiset säteet punaavat supermarketien kattoja ja seiniä, pohjolan valkea yö levit-

täytyy valkean kaupungin ylle. Oulun jäähalli kihisee jännityksestä: yleisöä on ihme kyllä paikalla vain pari sataa, ilmeisesti järjestäjien ilmoitukseen ei ole uskottu, mutta silti tämä pieni uskollisten joukko kihisee jännityksestä. Olisi toivonut vähän isompaa yleisömenestystä, onhan Dylan ulkomailla varsin tunnettu ja tunnustettu esiintyjä.

Lämmittelijänä toimiva IKL:n lauluveikot kipuaa lavalle, ja varsinkin encorena esi-

tetty "Deutcnland, Deutchland, uber alles" saa yleisön takajaloilleen, ja eräs yli-vieskalainen opiskelijanuorukainen polttaa itsensä jähallin wc:ssä. Mielenkiintoinen esitys päättyy, ja jännittyneenä henkeihin pidätellen yleisö jää odottamaan suosikkinsa saapumista. Tuhannet tulitikut syttyvät valaisemaan pimennettyä salia kuin taivaan tähtöset ja sitten, yhtäkkiä, valokeila halkaisee ilmaa ja py-sähtyy lavan juurelle: siinä seisoo maestro ilmielävänä siimämme alla valkoisessa kimaltelevassa viitassa. Silmillään hänellä on mustat lasit, ja hän pitelee akustista kitaraa josta pian irtoavat ilmoille "Hard rainin" tuntu ja rakkaat soinnut, ja hetkessä yleisö on hänen, vain hänen: sadat suut värähtävät innostuneeseen onnea tihkuvaan hymyyn, ja silmissä loistaa elämän ikuinen kiilto. Bob Dyland laulaa ja kuinka hän laulaa: hänen koko olemuksensa hehkuu elämäkokemusta ja uskoa ihmiseen, todella syvästi tuntevan ihmisen lämpöä yleisöön kohtaan, joka rakastaa häntä.

The Taustaband tukee loistavasti maestron laulua ja sanat, ne luotaavat syvälle tämän maailman ongelmiin, joista Bob ilmaisee syvän huoleksumisensa. Laulut seuraavat toisiaan, ja yleisö eläytyy voimakkaasti. Tuntuu siltä, että tämä onni jatkuisi ikuisesti, mutta sitten Bob soittaa viimeisen kappaleen: "Like a Rolling Stones" jyräjä ilmoille, ja sitten lava on tyhjä, ja pohjaton ikävämme seuraa suurta taiteilijaa hä-

nen jokaisella askeleellaan pukuhuoneeseen. Seuraa hetken epäräivä hiljaisuus, sitten yleisö aloittaa vinmatun rummutuksen ja taputuksen huutaen kuorossa blow blow blowing in the wind (Tuulelta vaan mä vastauksensa), ja lopulta valokeila halkaisee taas ilmaa, ja Bob Dyland seisoo lavalla: raivoisat suosinnosoitukset kajahtavat ilmoille. Dyland esittää kyseisen laulun, ja kyöneleet

BOBIN HEUKIVARTIJA FRANK MAFIOSO, PÄÄTOIMITTAJA RUKIJEHR JA BOB OULUN KADUILLA. JA KIVAA OLI!

kihoavat jokaisen aidon Dyland-fanin silmiin. Konsertti päättyy, ja liikuttuneena kukin palaa kotiinsa ajatellen: "Olen nähnyt legendan."

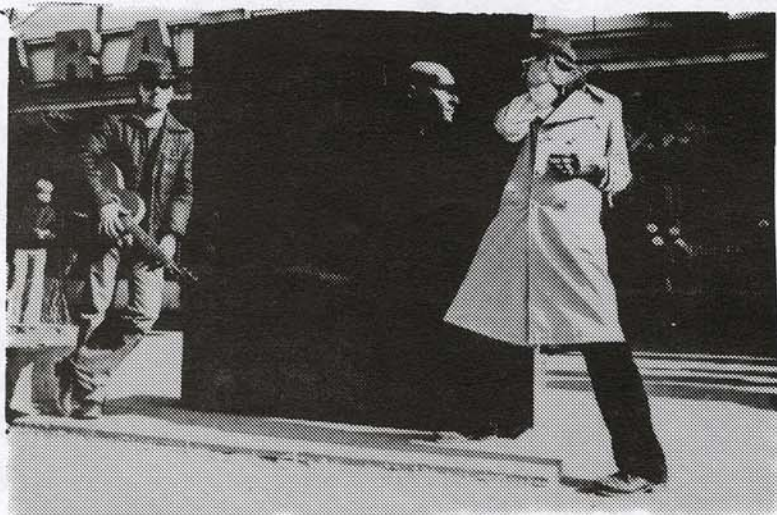
PANKKINI ON HOP TAI KOP, SANOU BOB

Ainoana lehtenä Suomessa tutustutimme Bobin suomalaiseen elämänuotoon, josta hän ilmoitti olevansa hyvin kiinnostunut. Aloitimme kiertomatkan Oulun uudesta teatteritalosta, joka onkin kaupunkimme kulttuurihelmiä. "Oh boy, what a great building" (Voi veljet miten iso talo), sanoi Bob ja jatkoi: "Meillä back home in Nyyjoorkissa ei olekaan mitään vastaavaa." Ylpeänä kaupunkimme runsaasta

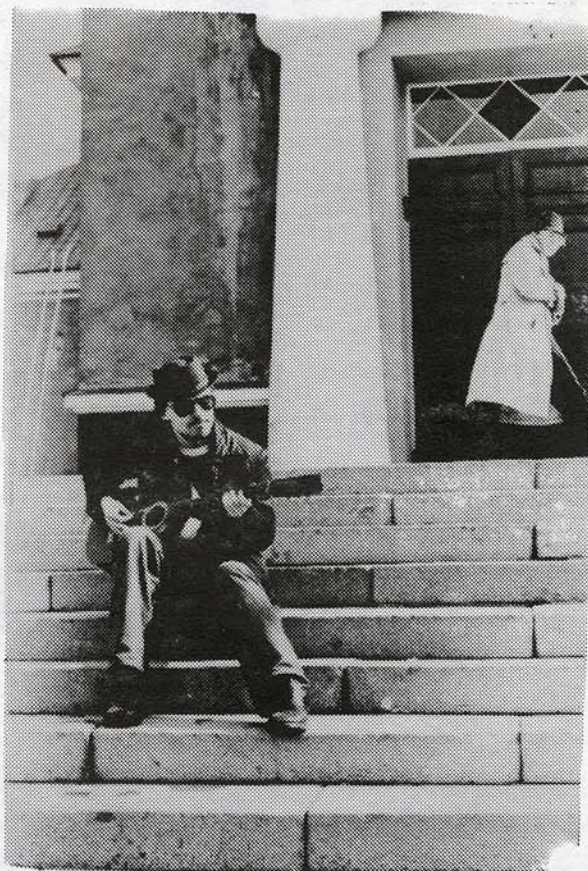
ja monipuolisesta kulttuuritarjonnasta viemme Bobin Ainolan museoon, jossa Bob kiinnostuneena tutki varsinkin Lapin kulttuuria. "Oh boy, what a great kota" (Voi veljet miten iso kota), sanoi Bob ja jatkoi: "Meillä back home in Nyyjoorkissa ei olekaan mitään vastaavaa." Seuraava kohteemme oli Aaro Hellaakosken, maineikkaan oululaisen runoilijan, patsas. Bob oli henkilökohtaisesti ehdottanut patsasta käyntikohteekseen, koska oli aina pitänyt Hellaakosken runoista. "Alunperin ajattein nimekseni Bob Aaroa, mutta sitten kuitenkin päädyin Dylaniin Dylan Thomasin mukaan."

Bob on aina ollut kiinnostunut aivan tavallisista ihmisistä, ja nytkin hän halusi päästä perille suomalaisesta kansanluonteesta. Suomalaisethan ovat rehtiä ja vakamielisiä kansaa, joka viihtyy parhaiten luonnossa ja kotisaunan lauteilla. Dylan tapasi kadulla Jalosen pariskunnan, ja heidän välilleen kehkeytyikin mielenkiintoinen keskustelu:

Rouva Jalonen (32): "Ensin oli vähän ankeeta. Me asuttiin yhden omakotitalon vintillä. Sitten syntyi tää Antti-Pekka, ja me alettiin aatella omaa asuntoa... sit me vaan säästettiin ja nyt meillä on kiva olla omassa kotona... Joo, tulee valkoiseksi, joo... liika lähti jo liotuksessa. Ö.kyl mulla on

BOB JA FRANK AARO HELLAAKOSKEN
MUISTOMERKILLÄ, "AARO ON MINUN FAARAONI", SANOI LIKUTUKSESTA MYKKÄ BOB.

TUNNELMOIVA HETKI KIRKON
PORTAILLA.

hyvät kokemukset siitä... Toi pitkä varsi on kätevä, pääsee ahtaisiinkin paikkoihin... ja ääni kans on paljon hiljaisempi kuin meidän entisessä imurissa... ja kyl se imaa tosi tehokkaasti... Kädetkin pysyy niin poskenpehmeinä... tulee puhdasta niin että kimaltelee."

Herra Jalonen (35): "Kevyt ajaa ja turvallinen, kuluttaa vähän bensaa... oikein tyytyväinen joo... tuo mentholmaku piristää varsinkin ajaessa... mukavan raikas tuoksu, tuntuu hyvältä parranajaon jälkeen... me matkustettiin tenavien kanssa, sai hyvän värin... hauskaa siellä oli ja mukavia ihmisiä."

"What a great people" (Kuinka isoja ihmisiä), sanoi Bob. Päätöimittaja Rukivehr totesi: "We Finland likes sauna" (Me suomalaiset kylvemme usein). Bob nyökkäili tyytyväisen näköisenä.

GREAT JOB, SANOO BOB (Iso työpaikka)
 Bobin silmissä välähti. "Maanmiehiä,"
 hän huudahti koko vanteran varta-
 lonsa voimalla ja ryntäsi kadun
 yli. Siellä oli joukko 50-luvun muo-
 tivaatteissa kulkevia nuoria.

-Mitä toi äijä tahtoo. Onks se
 joku homo? totesi eräs älykkäännä-
 köinen rasvaniska.

-Se on vaan joku kusipää liiman-
 haistaja, joku toinen sanoi.

Halutimme Bobin lähellä sijait-
 sevaan Eilan baarin rauhoittumaan
 keskikaljan ääreen. Kyhmä paikan
 alkuaikaskuntaan kuuvia, noin 50-
 vuotiaita miehiä, kuuli, että puhuimme eng-
 lantia, ja eräs heistä, ilmeisesti vanha me-
 renkyltämies, ahavoittunut pikipoksy, tuli ky-
 symään olimmeko jotain ulkomaalaisia. Bob
 kysyi, puhuiko hän englantia. Mies vastasi:
 "Jees jees. Englis. Jees. Haw tuujuutuu, haw
 tuujuutuu, tankjuu tankjuu, jag elskar
 dej, Meksikon lempi ja Honolulun impi, mutta
 kotkan ruusua en unhoita HEI!"

LAPIN LUONTO ON POP, sanoo BOB

"Lapin luonto luo outoa taikaa, se on kau-
 nis ja arvaamaton". Näin lauloimme autossa
 matkaalla Oulusta Vuotsoon, missä Bob halu-
 si tavata lapsuudenystävänsä Leroy Hoikka-
 lan äidin Jacqueline Hoikkalan. Joimme Kos-
 kenkorvaa suoraan pullosta, ja hauskaa oli!
 Eräs kitaristi, joka soittaa eräissä x:llä
 alkavassa oululaisessa uuden aallon yhty-
 eessä, sanoi Bobille: "Syleilläään!" ja sam-
 mui häneen isälliseen syliinsä. Inhottavas-
 ta hajusta huomasimme pian, että hän oli
 oksentanut auton lattialle. Loppumatkan
 ajelimmekin sitten ikkunat auki, mutta sil-
 ti haju tuntui. Rovaniemen Roifotosta Bob
 osti taskukameraansa filmiä.

Vuotsossa aloimme etsiä Jacqueline Hoik-

IDOLI TAPAA FANIUSA. BOB SANOO: "EN
 OLE KOSKAAN OLLUT..."

kalan taloa ja eksyimme autioille metsäteil-
 le, mikä olikin melkoinen kokemus kaukaiselle
 vieraallemme. "Täällä ihminen näyttää olevan
 sovussa luonnon kanssa," Dylan sanoi aivan
 xtaasissa, ja totta tosiaan: lintuset liver-
 sivät pöllipinojen päällä, ja kolme ylvästä
 poroa asteli ylväästi ojitetulta suolta tiel-
 le, ja Robin kamera naksahdatti. Yhtäkkiä val-
 tava räjähdys tukki korvamme: kiviä, männyn-
 käpyjä ja potonlihoja sateli automme katolle.
 Kuja toivuimme säikähdyksestä, huomasimme, että
 auto oli sotilaiden piirittämä ja auton edessä
 se seisoi panssarivaunu. Bob kysyi: "Miksi
 noilla kaikilla on samanlaiset vaatteet?"
 Lyhyt lihava upseeri erkani joukosta.

-Kommunistit ja huoripukit helvettiin! Tä-
 mä on armeijan aluetta, hän huusi.

Jamainen x-bändin kitaristi raotti sil-
 miään ja huokasi: "Kiva olla taas kotona
 Kattorissa."

Onneksi selvisimme pelkällä säikähdyk-
 sellä ja lopulta löysimme Hoikkalan talon,
 mutta ikävä kyllä liian myöhään, sillä Jac-
 queline tuoksahti jo aika pahalta. Lähesty-
 essämme melkein umpeenkasvanutta polkua
 pitkin hänen taloansa huomasimme, miten hauli-
 kon piippu seurasi meitä särjetystä ikkunas-
 ta. Koputimme hajalleammuttuun oveen...

-Mitä tet haluatta?

Oven tuli aukaisemaan partainen, hurjannäköinen tyyppi, joka tuuppasi Bobia haulikolla mahaan. Saimme tietää, että kyseinen mies oli Jacquelinen poikaystävä Luigi Näkkäläjärvi (54). Hän vaikutti melko vaurautuneelta ja yritti nähtävästi udella olimmeko poliiseja: "Tet taijatta olla poliiseja". Pitkien selittelyjen jälkeen hän vihdoinkin päästi meidät sisälle hajalle ammutusta ovesta, ja tulimme huoneeseen, jonka lattia oli lasinsirujen, ulosteiden ja eläintenluiden peitossa. Haju oli kuvottava.

Toimittaja: "Jaajaa, isäntä taitaa elellä lekoisasti."

Luigi: "Jeesusperkele, sovan aikana kivuttivat saksalaiset, nyt kivuttaa helsinginherrat. Netei anna mulle työttömyyskorvauksia niinku kaikille muille täälläpäin. Net väithää etten mie ole ikäpäivänä töitä tehny vaikka mie oon ikäni poroja paimenthanu. ...nälkä tässä tulee... ensin syöthin lehmä, sitten kissat ja koirat..."
Toimittaja: "Jaajaa, emtäs sitten?"

Mies vaikenä ja hipelöi haulikkoaan epäluuloisen näköisenä.

Toimittaja: "Jaajaa, missäs talon emäntä on?"

Mies osoitti haulikonpiipulla keittiöön mistä paljastui kauhistuttava totuus: tiskipöydältä voipaperin päältä löytyi Jacqueline Hoikkalan yläruumis.

Toimittaja: "Jaajaa, missäs jalat on?"

Mies nyökkäsi lakonisesti pakastekaappiin päin.

Toimittaja: "Jaajaa, mikäs hänelle tuli?"

Luigi: "Se jäi karhunrauthoihin. Met piä-

mä niitä pyynnissä, tiijä vaikka sais pirun tai turistin."

Poistuimme talosta. Pihalla kuulin saksankielisiä huutoja, ja joku huusi suomeksi: "Maastoutukaa... ryömikää tänne päin... se hullu ampuu kovilla." Teimme työtä kaskettyä ja pääsimme lopulta aidoista lapinhongista rakennettuun hirsivarustukseen, jonka suojista satapäinen saksalaisturistilauma tirkisteli ja valokuvasi kauko-objektiivikameroilla Hoikkalan taloa. "Wunderbar, blitzkrieg... bop", ihastelivat saksalaiset. Suuri kyltti linnoituksen ulkopuolella selitti

"RUNOILIJAN JA MERI

SINNE VGTÄÄ VERTY"

(BOB DYLAN): LIKE A ROLLIN' BOB)

poronluukirjaimilla asian: AITO LAPIN ERAKKO (HULLU KUIN KAKIKELLO). PÄÄSYMÄKSU AIKUISET 5 mk, LAPSET JA SOKEAT 2 mk. Tärkeä oli asianmukaisesti neljällä kielellä.

Vielä autoon astuessamme saatoimme kuulla laukauksia, jeesusperkele-huutoja sekä saksankielistä hirnuntaa.

Sodankylän Shelliltä toimittaja kävi ostamassa Bobille aidon lapinnukkeen, jota Bob sitten loppumatkan kotiin puristi kouristuksenomaisesti sylissään.

HOPOTILOPOTIHOP, sanoo BOB

Oulu kesäkuun kuudentena 1979. Ilmassa on jännitystä ja ukkosta. Kajavillien hiekkamontuille on kokoontunut valtava määrä asiantuntevaa oululaista yleisöä, ja mukana on myös kansainvälisiä asiantuntijoita (Jyrki Hämäläinenä Syöpää nuorisolle-lehdestä): tänään täällä paikalla tehdään historiaa. Tällä paikalla muurataan pohjoismaiden ainoan Bob Dyland-museon peruskivi. Samalla aloitetaan Bob Dyland-viikon viettäminen.

Kari Kallunki: "Minulle kyllä jokainen viikko on Bob Dylan-viikko."

Peruskiven muuraamisen suorittaa Tasavallan Presidentti Urho Kaleva Kekkonen. Fanfaarit raikuvat, ja Oulun Poliisivoimien Koirakuoro laulaa hartaasti laulun "Kuullos pyhä vala". Suuri kutsuvierasjoukko puhkeaa lähes kyyneliin. Tilaisuuden jälkeen Bob tapaa parlamentaaristen voimasuhteiden mukaan valitut puolueiden edustajat: yhden edustajan SDP:stä, kokoomuksesta, Kepusta ja SKDL:stä, 0,4 edustajaa SMP:stä, 0,5 LKP:stä ja vähäisempiä määriä muista pienpuolueista. Kansaned. Esko Rahkonenä sanoo: "I have read all your books, Bob Dolan." (Olen lukenut kaikki kirjanne, Bob Dolan).

-Lopotihopotihop, Bob sanoo. "aitaa mies olla hämillään näin suuresta suosiosoituksesta. Rahkonen sanoo: "Yes, yes. Of course." (Kyllä kyllä tokitoki).

Juhlahumussa jatkamme iloisesti rallatellen Rattorilupille, jossa vietetään kotoista PELMUN klubi-iltaa. Pelmulaiset eivät ilmeisesti tiedä Dylanin olevan kaupungissa, sillä kukaan ei kiinnitä mitään huomiota Bobiin.

Lavalla soittelee leppoisaa tapaansa Oulun oma Dylan, Kari (Rotsö was dead and we tried to understand) Kallunki, Bobin (mikä sattuma muuten) kappaletta "I shall be released" (Vapaa onn kuikemaan). Bobin silmiin tulee mieletön kiilto, hän nyökkäilee musi-

KAKSI KULTTUURIA KOHTAAVAT. ESKO RAHKONENÄ (OIK.) JA BOB. JA KYLLÄ JUTTUA PIISAAKIN!

kin tahtiin ja tuntuu jopa hyräilevän kerto-
sättä. Edelleenkin hän puristaa lapinnukkea
rintaansa vasten.

Toimittaja: "Jaajaa, Bob taitaa kovastikin pitää?"

Bob: "Hopotilopotihop, jesyspärkele."

Mies taitaa vieläkin olla lapinlumoissa, mutta onkos se ihme.

Sitten seuraa raju rock-annos. Menosta vastaavat Oulun rajut nuoriso-orkesterit Flash, Spiders ja sokerina pohjalla Ramblers.

-Hopotilopotihop, sanoo Bob.

Palaamme taas vähän rauhallisempiin fiiliksiin. Jukka Tervo Band astuu lavalle. Kevyet miltei akustiset sävelet kajahtelevat tupakansavuiseen ilmaan. Bobin henkivartija Frank Mafioso toteaa jäyhästi: "Eikse ne ookaan suomalaisia kun ne ei laula englanniksi?"

Loppuhuipentumana seuraa jamit. Oulun tunnetuimmat rivimuusikot panevat parastaan. Joukkoon kysytään myös Ramblerskitaristi Köpi Kurikkaa, joka kuitenkin toteaa kuivasti: "I don't mind rockin' tonight" (En halua kives-tä tänään. Pähän.)

Joku työntää Bobin lavalle ja antaa hänelle rumpupalikat käteen. Bob seisoo siinä vähän aikaa hölmönäköisenä, ja kyöneleet alkavat valua pitkin hänen kuuluisia poskiaan. Yleisö alkaa buuata.

Toimittaja: "Jaa, vai näin täällä lahjakkuuksia kohdellaan. Ettekö te tiedä, että se on Bob Dylan."

Yleisö alkaa nauraa, ensin hyväntahtoisesti, sitten yhä ilkeämmin.

-Kallunkikin on enemmän Dylanin näköinen", huutaa joku inhottava liimatukka. Bob sanoo mikrofoniin: "Blowin' in the wind... hopotilopotihop... jesyspäärkele..."

Yleisö kohahtaa. Joku huutaa: "Rienaa, perkele. Punkki! Kuolema väärille jumalille! Ristiinnaulitse! Ristiinnaulitse!"

Uhkaava väkijoukko vyöryy kohti Dylania, tuuppaa henkivartijan pois tieltä ja Bob katoaa päiden ja hartioiden sekaan. Kymmenet kädet mänttävät rikotuilla kaljatuopeilla ja kymmenet jalat monottavat olan takaa. Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.

Päätoimittajat Kauko ja Rukivehr

JEEJEE, TÄSSÄ ME OLEMME.
VASEMMALTA: KAUKO, RUKIVEHR, ANORI,
KAPO, TULVA, ANTTI, HIPPOLYTE, V,
KIMMO, PUPU, DORIS, BARRYMORE,
AKU JASASU.

————— KIRJOITA MEILLE! —————

YKSINÄISINÄ TALVI-ILTOINA TAKKATULEN ÄÄRESSÄ
OLISI TOSI KIVA POLTTAA KIRJEITÄSI. TAI TULE KÄYMÄÄN!

OSOITE ON:

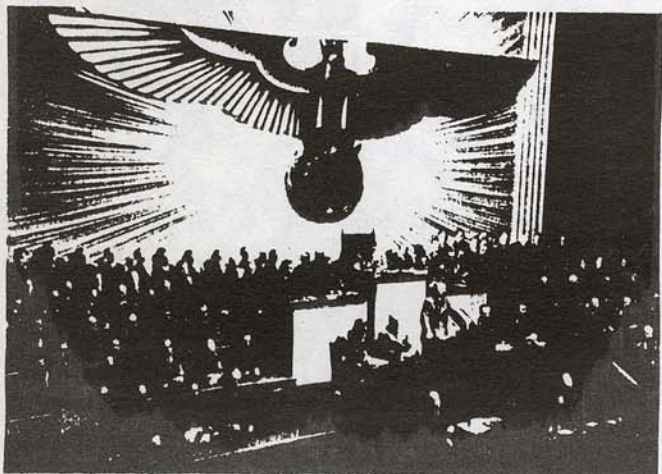
TILT ZEITUNG
BOX 707
90140 Oulu 14

HYMYILLÄÄN JOS TAVATAAN

11.

SIKOJEN SIRKUS

Ihmisen moraalit on saastainen ja haisee^e kuin sata mädäntynyttä hevosta. Turhaa on Pontius Pilatuksen ja Jumalan yrittää pestä käsiään ihmiskunnan verestä. Itse olemme tiemme valinneet.

Veri liukenee kylpyveteen helpommin kuin sokeri kahviin; silti sitä ei voi kätkeä: punainen vana ammeen reunalta johtaa aina ihmiseen.

Kyynelten tien alussa on puu:

Acamas lähtee Troijaan sotimaan, Phyllis odottaa häntä palaavaksi, mutta kuulee lopulta hänen kuolleen Vietnamin. Phyllis kuolee suruunsa, ja jumalatar istuttaa mantelipuun hänen ruumiinsa viereen. Sodasta palaava Acamas itkee kuolleen morsiamensa ruumista, ja mantelipuu puhkeaa kukkaan.

Kyynelten tie on ihmiskunnan tie Troijan sodasta Vietnamin sotaan. Maailman ensimmäiset demokratiat olivat Kreikassa tuhansia vuosia sitten. Nyt tuhansia vuosia myöhemmin em-

TIMO AARNIALA

KYYNELTEN TIE, Otava 1971

VALOT, Love Kirjat 1978

me ole yhtään kehittyneempiä, toki aseet ovat paremmat. Aarniala teki Kyynelten tien vuonna 1971. Nyt on vuosi 1979, ja Vietnamin sota on tavallaan ohi. Maapallolla on yhä despootteja, diktatuureja, niin idässä kuin lännessä, etelästä puhumattakaan, niin fasistisia kuin kommunistisia - olipa nimi mikä tahansa, kylpyvesi ei kätke veren sävyä. CIA:n alaosaton agenttifasisti ei ole maailman ainoa murhamies. Kylmiä tappajia, niin koulutettuja kuin kouluttamattomia, on kaikkialla. Ja jokainen maapallon yhteiskunta hyväksyy murhan: sodassa ja rakkaudessa on kaikki luvallista, paitsi rakkaudessa, sillä se on jo tapettu hitaasti kiduttamalla.

Jokainen joka hyväksyy sotavoimat, hyväksyy sodan eli murhan - heitä on maailmassa lähes neljä miljardia. Lisäksi lähes neljä miljardia ihmistä sanoo kannattavansa rauhan ja rakkauden ideologioita. Se tekee yhteensä kahdeksan miljardia. Mutta maapallolla on vain neljä miljardia asukasta. Helvetti, missä laskut menivät pieleen?

Saatanan siat! Te poljette jalkoihinne tavalliset Aimet, jotka haluavat elää omaa yksinkertaista elämäänsä. Aimo haluaa kiltin tyttöystävän ja kivan ammatin. Hän on hyväntahtoinen. Hän haluaa ELÄÄ RAUHASSA. Hänellä on siihen oikeus.

Punainen lippu heilahtaa, fasistipoliisi puhalttaa pilliinsä. Aimo pidätetään vallankumoukseen kiihottamisesta. Vaikka Aimo vain yritti palauttaa ylipitkistä kuorma-autosta pudonneen merkkilipun. Oikeudenjumalatar rasittaa pirstaleiksi, jälleen kerran. Mutta ainahan se on rakoillut, sileän pinnan alla.

Viekkää helvettiin rauhankyyhkyt ja 'Ei neutronipommia' -rintanapit! Ainoa rauhanmerkki keskeyttämään sodan on valkoinen lippu, ja sekin vain niiksi sekunneiksi kun kaikki tähtäävät kiväärinsä kiikareilla suoraan sen keskelle.

Olisivatko kommunistit nostaneet päätään,

jos neutronipommi olisi keksitty Neuvostoliitossa? Tätä maapalloa ei tuhoa julmuus vaan typeryys: poliittinen spekulointi. Ajatelkaa poliitikot, tai kääpiöiset aivonne vievät teistä voiton.

Fasisti nostaa taas päätään. Tappakaa se! Eihän teillä ole muita keinoja.

KUISKAAJA RAJALLA

VALOT on poikkileikkaus kaupungin elämästä, kuvat ovat välähdyksiä Helsingin yöstä, mutta yhtä hyvin ne voisivat olla mistä tahansa suurehkosta suomalaisesta kaupungista: elämä kaduilla on samanlaista kaikkialla.

"Yö veti synkän esirippunsa alas ja kiinnitti sen paikoilleen tähdellä". Kaupungin synkkä esirippu on kiinnitetty paikoilleen neonvaloilla. Neonvalot ja niiden liike herättävät näennäisesti öisen kaupungin henkiin. Mutta kylmyyttä ja kuolemaa ei voi kätkeä, lopulta ne hyppäävät esiin pimeillä ratapihoilla, öisillä kujilla ja asematunneleissa, kun patukat alkavat heilua.

Ihminen on yksinäinen baarien savussa, diskojen säihkeessä ja betonikolojen tyhjyy-

Edvard Munch: Huuto

dessä, sen takia hän on kova. Hänen pitää olla kova, ettei tyhjiys imisi häntä kuiviin.

Aarnialan piirrosten nuori on kuitenkin vielä susi, joka osaa taistella, aluksi. Se ulvoo neonvaloja kun kuu on kätkeytynyt. Se etsii jotain, ei itsekään tiedä mitä - jotain joka kätkeytyy betoniseinän taakse tai hukkuu säihkevalojen kirkkauteen. Onni suurkaupungissa on löytää ihminen jonka syliin käperä, mutta miten löytää kun on niin kova.

Sudetkin lopulta alistuvat, sortuvat koiriksi yhteiskunnan jalkoväliin, syömään valanpitiäjien ruokakupista, vihaiseksi koiraksi vartioimaan säiliöihin kasattua mammonaa. Sorsa kuolee ^{JÄÄLE} kun syksy tulee. Nuori kuolee, kun hän on liian vanha etsimään. Hän on väsynyt penkomaan kätkeytyä aarretta ja alistuu. Uhri. Voitettu.

Kun nuori vielä tarpoo sateessa välittämättä kastumisesta, aikuiset ovat menneet suojaan ruumisarkkuliikkeen ikkunakatoksen alle. Siinä yhteiskuntamme. Aarnialan yön aikuiset ovat käsilaukuistaan kiinni pitäviä vanhuk-
sia, poliiseja, hepenissä ravintoloihin astuvia pariskuntia tai pultsareita. Missä ovat isät ja äidit, tyytyväiset, ihmiset jotka eivät pelkää mitään? Nukkumassa tietenkin -

tämä ei ole heidän maailmansa. Kun nuori rai-voaa, hänet pidätetään; kun nuori hakataan raitahalla, silminnäkijä (aikuinen) katsoo välinpitämättömänä. Mitä nuoret voivat tehdä kun aikuiset eivät tee mitään?

Nuorten koti on kaduilla ja uskontona on hiusrasva ja lauantai-illan huuma. Isänmaa merkitsee heille sankarihautojen ristejä ja univormuja ja kypäriä, joiden alta ei tunnista ihmistä. Nuoret voivat alistua tai kapinoida. He voivat upota diskojen ja muotien maailmaan joka on aikuisten luoma! He voivat heittää rikki näyteikkunoita joissa on näytteillä paskaa - poliittisia teoksia täynnä teorioita. He voivat nauraa koiriaan kävelyttävälle aikuiselle.

He voivat osallistua itse politiikkaan, mutta mitä se hyödyttää? Kaikki päättyvät lopulta koiriaan kävelyttäviksi vanhuksiksi. Seuraava sukupolvi nauraa meille ja päätty meidän kaltaisiksemme. Kujanjuoksu päättyy kuolemaan.

Onnellisilla on joku jonka kanssa istua kerrostalon portaikossa. Lopulta tulee sade joka

pyyhkii kaupunkia. Kastelee talot ja seinät, pesee kadut. Yksinäinen prostituoitu on kastunut, mutta hymyilee: synkät pilvet väistyvät ainakin hetkeksi. Ja lokit lentävät kirkuen.

Yö päätty ilotulitukseen, vai ovatko ne hätäraketteja? - joka tapauksessa taivas räiskyy.

Lopussa Thomas Munn -lainaus:

Oli hetkiä, jolloin kuoleman ja ruumiin hillittömyyden pohjalta mieleesi kohosi aavistelevana unelma rakkaudesta. Kasvaako tästäkin kuoleman maailmanjuhlasta, tästä sateisen iltataivaan punaavasta synkästä kuumeen palosta kerran ilmoille rakkaus?

by Anni Kario

SASU VIIKARI: IHMISTEN JA HUONEKALUJEN OLEMUKSESTA.

MÄ OON MIETTINUT NIITÄ, JOTKA OVAT HUONEKALUJA.
JOS MÄ ESMES OLSIN NAHKASOHVA? DISKO MUN TYTTÖ
KIRJAHTILLY JA VIIS KIRJAA PLUS VALOKUVAT JA DESIGNRUUKUT?
MUN ÄITI ON KYLLÄ KAHVIPANNUN NÄKÖINEN: SUU NOKKANA,
MÄ KYLLÄ TAJUAN, ET MARKETIN KASSA ALKAA KILISTÄ
KOTONAANKIN, ET POLIISI ALKAA MUUTTUA PAMPURSI.
MITÄ NIISSÄ OIKEIN TAPAHTUU? MÄ TUNSIIN YHDEN MIMMIN,
JOKA MUUTUI MEIKIKSI. TOINEN OSTI VALKOISEN T-PAIDAN
JA OLI KUIN JÄÄTELÖ JOKA SULAA SUUSSA.
MITÄ NIISSÄ OIKEIN TAPAHTUU? NEHÄN ON LAPSINA HIRVEEN
LAHJAKKAITA. MUTTA SITTEEN NE AIKUISTUU TAVARAKSI.
MIKS SE NOIN HENEE AIWA? ET HIFIKAAPIN PÄÄLLÄ
ON KARMEE TAULU? MÄ TIEDÄN, NIILLÄ EI ENÄÄ OO SIELUA.
NE EI ENÄÄ USKALLA KATTOA PEILIIN MUUTEN KUIN AUTOSSAAN.
JOS NE NÄKEE LAPSEN, NE ALKAA SÖSSÖTTÄÄ TUTTI SUUSSA.
NE KAI RAKASTAA TOISIAAN KUIN PAKASTEARKKO LATTIAA.
MITÄ NIISSÄ OIKEIN TAPAHTUU? MARX SANO, MEINAN,
ETTÄ IHMINEN VIERAANTUU TYÖSTÄ, ITTESTÄÄN JA TOISISTA
MUTTA ETTÄ NÄÄ ON HUONEKALUJA. NIILLÄ EI ENÄÄ OO SIELUA
NIILLÄ EI OO ENÄÄ SIELUA. NIILLÄ EI OO ENÄÄ SIELUA.

RAKKAUDELLA:
Sasu Viikari

RAMONES

HEVONPASKAA VAI KULTTUURIELÄMYS?

Siinä ne on. Ensimmäisen levyn kantes-
sa rapistuvaa tiiliseinää vasten, risai-
sissa farkuissa ja nahkatakeissa, yksi on
pitkä, yksi lyhyt, loput kaksi keskikokoi-
sia, holtittoman näköisiä poikia, siis sil-
lä tavalla yhteiskunnallisesti. Ei ne oi-
kein koululaisilta näytä vaikka ne nuoria
onkin, eikä oikein työläisiltäkään. Mitä ne
sitten on?

Se pitkä on laulusolisti Joey Ramone,
lyhyt on rumpali Tommy Ramone ja ne kaksi
muuta kitaristi Johnny ja basisti Dee Dee,
kotoisin New Yorkista ja soittavat yhtyees-
sä Ramones, joka on levyttänyt jo neljä al-
bumia, joista viimeisellä tosin rumpuja säit-
taa uusi veli, Marky.

Ramones on se yhtye, josta useat niin
sanotuista uuden aallon yhtyeistä ovat ot-
taneet mallia, samalla kun se itse omalla
tavallaan edustaa uutta aaltoa. Tietysti
on muitakin vaikuttajia: 60-luvun lopulla
usein lyhyen ajan eläneet tuntemattomiksi
jääneet bändit, Iggy and the Stooges 70-lu-
vun alun USA:ssa ja samoihin aikoihin vai-
kuttanut New York Dolls, mutta Ramonesien
häirimmäisen pelkistetyistä soittotavasta
uudet yhtyeet varsinkin Englannissa otti-
vat oppia vuonna 1977, kun se viimeinen val-
lankumous tai viimeisin paremminkin, tuli
ja meni.

Tämä Ramonesien ihmeellinen pelkistetty
soitto on sitä, että jokainen yhtyeen jäsen
tekee vain kaikkein välttämättömimmän yhteis-
soundin luomiseksi eikä yhtään enempää. Ly-
hyt kaveri paukuttaa rummuistaan vain pe-
rusrytmin eikä mitään rytminvaihdoksia eikä
koristeluja, keskikokoiset tyytyvät hakkaa-
maan soittimistaan kunkin kappaleen perus-
sointuja ilman mitään sooloja tai riffejä
ja se pitkä laulaa kaikki laulut suunnilleen
samalla tavalla ilman mitään tunteiluja. Voi-

Voisi kaiken tämän perusteella luulla, että
Ramones on maailman tylsin bändi, mutta ei!
Kummasti niitä levyjä jaksaa kuunnella, kun-
han vain ensin syventyy. Olen ainakin omalla
kohdallani huomannut, että Ramonesien levyt
vaativat useamman kuuntelukerran ennen kuin
niihin pääsee sisälle, ja tämä on vähän omi-
tuista, koska on sentään kyse häirimmäisen
yksinkertaisesta musiikista. Tai ehkä se ei
olekaan niin yksinkertaista. Joka tapauksessa
Ramojen viehäytys on siinä, että ne on tajun-
neet rock-musiikin perusteet: suorastaan yle-
vät sointukulut ja kepeät melodiat valtavalla
energiällä paahdettuna, siinähan sitä. Johnny
ja Dee Dee irrottelevat soittimistaan pak-
sun äänimassan jonka varassa ja rumpujen
tahdissa Joeyn laulu puikkelehtii menemään,
ja koko homma todella kulkee, niin kuin lauk-
kaava elefantti: ryminällä eteenpäin.

Ne tekstit sitten. Ensinnäkin: ne on joka
levyn mukana kanteen painettuina. Tämä ei
ole kovin tavallista punkkien keskuudessa
saati sitten tavallisten rokkibändien, joil-
la ei ole mitään kummenpaa sanottavaa kuin
baby i love you (rakastan sinua, tyttöystä-
vä) tai rock'n'roll never dies (Hitler ei

kuole koskaan). Ilmeisesti Ramones pitää tekstejään tärkeänä osana kokonaisuutta eikä vain pelkkänä sanahelinänä laulajaa varten ettei sen tarvis turhaan suuta au-koa. Ramonesien sanoitukset ovat usein lyhyitä ja ytimekkäitä. Sama säikeistö lauletaan useaan kertaan ettei piisi loppuisi kesken ennen kuin kuuliija on päässyt vauhtiin. Turhasta venytyksestä ei Ramoja kuitenkaan voi syyttää, sillä kaikki kappaleet ovat alle neljäminuuttisia, useimmat vain puolet tästä. Kappaleiden tekijöiksi on merkitty yksinkertaisesti vain Ramones, ja joka levyllä on lisäksi pari vierasta piisiä.

Yhtyeen albumit aikajärjestyksessä ovat

1. Ramones (76)
2. Leave home (76)
3. Rocket to russia (77)
4. Road to ruin (78)

Toisin kuin muut punkit Ramones ei saarnaa anarkiaa ja kapinaa, vaan tyytyy newyorkilaisen katupojan tasolta seuraamaan ympäristäänsä tai ei oikeastaan seuraamaan vaan yleensä vain olemaan ympäristössään. Ramonesien nuoret kuljeksivat kaduilla tekemättä mitään, mutta halusivat kuitenkin tehdä jotain jos vain olisi jotakin tekemistä. Monet laulut alkavat sanoilla I wanna - mä haluan, kuten esimerkiksi "Now I wanna sniff some glue":

Nyt mä haluan haistaa liimaa

Nyt mä haluan jotakin tekemistä

Kaikki lapset haluu haistaa liimaa

Kaikki lapset haluu jotakin tekemistä

Ramonesien henkilöt eivät käytä huumeita kuten hienot ihmiset etsiessään metafysisiä totuuksia, vaan neon vain räkäisiä liimanhaistelijaita ilman senkummenpia tarkoitusperiä. Lisää liimasta ja maaleista on laulussa "Carbons not glue", jossa annetaan myös tavallaan rakentava ehdotus maailman parantamiseksi: tv:stä vain ohjelmaa ympä-

ri vuorokauden niin vittuuntuneet vanhemmat ei aja onnatonta liimanhaistelijaa pois kotoa. Siinäpä lennokasta jaradikaalia ajattelumallia kaikille tämän päivän pikkuhitlereille!

Ramonesien henkilöt ovat vieraantuneet kaikista yhteiskunnallisista asioista, kulttuurista ja ylipäättinsä kaikesta syvällisesttä. Niitä kiinnostaa vain ruoka, liima, vastakkainen sukupuoli ja väkivalta.

Vieraantumista kuvaa itseironisesti relosalbumin "I'm against it":

En pidä poliitikoista/enkä kommareista/en iloisista leikeistä/enkä kenestäkään/Ne kaikki menköön vittuun.

En pidä uskovaista/en sirkushinteistä/en keväästä enkä kesästä/enkä mistään/Ne kaikki menköön vittuun.

En pidä huumeista/enkä seksistä/en suihinlähteistä/en rahasta/Itsestäni pidän/mutta kaikki muut menköön vittuun.

En pidä pingiksestä/en Viet Congista/en nakkikioskeista/en puu mistään/menköön ne kaikki vaikka vittuun.

Tässä laulussa ei pidetä enää mistään muusta kuin omasta itsestä. Mikä ihannelapsi fasistien verkkoon: ei tarvitse muuta kuin ohjata hänen inhonsa johonkin kohteeseen, johonkin vähemmistöryhmään (eritotenisiin, kommunisteihin) ja uusi fasisti on valmis! Vieraantuminen johtaa uusien arvojen etsimiseen, ja fasistit ovat aina valmiina tarjoamassa oppejaan ihmisille, jotka eivät halua ajatella.

Ramones tiedostaa fasismin uhan terävästi. Monissa lauluissa on korkeajännitys-saksalla tehty viittauksia fasismin läheisyyteen ja kuinka helppoa vieraantuneiden nuorten on liukua fasismiin. Laulussa "Today your love, tomorrow the world" on jo selvä varoitus:

Olen erikoiskoulutettu jääkäri tainnoksissa/olen natsikoira taistelemassa

isänmaani puolesta/Pieni saksalainen poika
pantu tänne taistelemaan/Pieni saksalai-
nen poika pienessä saksalaisessa kaupun-
gissa/Tänään rakkautenne, huomenna maailma.

Nykyuoriso elää tainnoksissa kuten tä-
mä natsipoju, ja sitä ohjailtaan vaivatto-
masti uusiin aatteisiin (Tänään Elvis, huomenna Aaddlf), Mutta kuka ohjailee? Kuka
on kaiken takana? Sitä ei Ramones kerro, ei
uskalla tai ei halua, eihän ne mitään anar-
kisteja ole vaan ihan tavallinen rokkibän-
di niin kuin ne itse sanovat. Eikä ne halua
välittää, välittääköön pin-headit, intellek-
tuellit.

Ramonesien raa'assa huumorissa korostuu
heidän välinpitämättömyytensä. Ramones nauraa
mielisairaudelle ja mielettömälle väkival-
lalle. Ramojen hullut ovat joko harmittomia
kretiinejä, jotka vain hyppivät ja hakkaa-
vat päätä seinään tai sitten vaarallisia
raivohulluja, kuten piisissä "You should
never have open that door", jossa poika val-
mistautuu hakkaamaan kirveellä tyttöystä-
vänsä pään poikki tai "53rd and 3:rd:ssä",
jossa sotaan kyllästynyt vihreä baretti kyt-
tää partaveitsi kädessään 53:nne ja 3:nne
kadun kulmassa ohikulkijoita ja tekee sitten
"mitä jumala kielsi", kuten teksti kuuluu.

Ramones haluaa sähestää kuulijoitaan inhot-
tavilta yksityiskohdilta. Välinpitämättömyyt-
tä vielä korostaa se, ettei lauluihin ole
yritetty saada inhimillistä syvyyttä eikä
kunnollisia perusteluja väkivallalle vaan
kaikki kuvataan sarjakuvamaisen tehokkaasti
toimintana, aivan kuin Ramoja olisi kiinnos-
tanut noissa raakuuksissa vain pelkkä jän-
nittävä tarina, kuten sarjakuvissa ja sarja-
filmeissä usein.

Sitten unelmat eli asiat, joihin Ramones
tuntuu suhtautuvan vakavasti, tai ainakin
useinmiten suhtautuu vakavasti, tai ainakin
joskus. Rakkaus on sellainen asia, joka saa
nämä vintiöt vuodattamaan herkänkosteita
kyyneleitä. Rakkauslauluissa rakkaus kuva-

taan puhtaaksi ja arvokkaaksi tai sitten
pääräjäyttäväksi potkuksi aivoluihin (Suzy
is a headbanger). Seksiä tai muuta inhotta-
vaa esiintyy harvoin ja silloinkin hyvin
peiteltysti. Kuitenkin rakkauslaulujen teks-

teissä Ramones onnistuu kaikkein huo-
noiten. Kun musiikki jyrää voimalla ja elä-
mänilolla eteenpäin, niin herkkyyttävöit-
televä teksti jää usein keskinkertaisen
iskelmälyriikan tasolle. Ehkä tämä on ollut
tarkoituksin; sehän sopisi Ramojen sukupol-
ven kuvaan: viihteen vaikutuksesta herkätkin
tunteet ovat ohjautuneet keskinkertaisiksi
fraaseiksi, mutta jos tämä on ollut tarkoi-
tukseha, ei pyrkimyksissä ole täysin onnis-
tuttu. Olisi pitänyt ampua vielä enemmän yli,
olisi pitänyt tehdä vielä makeampaa siirap-
pia, jotta kuulija tajuaisi. Ilmeisesti Ramot
ovat tosiaan näin kurjia rakkaudenkuvaajia.
Joka levyllä on pari kolme tällaista täytepa-
laa, ilmeisesti rakkauslaulu on tuntunut tur-
valliselta ratkaisulta kun ei ole muutakaan
keksitty.

Välinpitämättömyyden ja väkivallan kes-
kelle rakkauslaulut tuovat unelmanomaista
lohtua, mutta siitä Ramones pitää huolen,
että lohtu ei jää viimeiseksi sanaksi: joka
levyllä ennen viimeistä piisiä tai viimeistään
viimeisessä piisissä tapahtuu romahdus, unel-
mat sortuvat ja jäljelle jää väkivaltainen
totuus (vai onko se totuus). Esimerkiksi en-
simmäinen lp päättyy fasismiin (Today your
lova, tomorrow thw world), toinen kirvesmur-
haan (You should never have open that door),
kolmannen lp:n lopussa annetaan kuva forma-
liinissa kelluvasta tyttöystävän ruumiista
ja viimeinen lp päättyy arvoitukselliseen
"It's a long way back to Germany"-piisiin,
mutta varsinainen romahdus on jo tapahtunut
ennen sitä. Romahduksia on myös lp:n sisällä
tuomassa särmää ja kontrastia, esimerkiksi
ykkösälppäriää on hellyyttävää kuvan "I wanna

be your boyfriendin" jälkeen heti moottorisahan viiltävällä ulinalla alkava "Chain saw", jossa poika suree tyttöystäväänsä, jonka joku on pilkkonut palasiksi moottorisahalla.

Onnistuneita rakkauslauluja toki on niitäkin. Esimerkkinä olkoon vaikka onnellisuutta pursuava "Oh oh I love you so", joka elämälöllä rymistelee pitkin New Yorkin katuja aina Coney Islandin rannoille, tai vaikkapa syvästi kyrpiintynyt "Loudmouth":

Olet suurisuu, beibi/Paras tukkia se/
muuten pieksen sinut/koska olet suurisuu,
beibi.

Rakkauslaulujen ja väkivaltalaulujen välillä on voimakas kontrasti. Mutta kontrastia saattaa olla myös samassa piisissä sanoituksen ja musiikin välillä. "Beat on the brat"-piisissä häiriintynyt minä-hahmo alkaa sen kummenmin selittelemättä pätkiä pesäpallomailalla päähän pikkulapsia. Sanoi-tus on järkyttävän vähäeleinen ja tunteeton, kun taas musiikkina on huolettoman kepeä pop-ralli, ja Joey laulaa hilpeästi kuten ennenkin. Samalla tavalla kontrastia on "He's gonna kill that girlissä", jossa kertoja seuraa sivusta kuinka joku kaveri pahoinpitelee tyttöä, ja kertoja tyytyy olemaan vain hieman huolestunut tytön puolesta. Tässäkin melodia mukavaa teinipoppiä, tosin Johnnyn voimalla hakkaamat viimeiset soinnut tuovat loppuun tuskaisen tunnun.

Vieraantumisen ja välinpitämättömyyden lisäksi Ramones paljastaa vielä yhden ongelman joka vaivaa niiden sukupolvea: kärsimättömyys. Laulujen henkilöhahmot vain kiertelivät kaduilla ilman mitään tekemistä: ja etsivät jostain I wanna I wanna, ja sitten seuraa romahdus ja I don't wanna ja I don't care. Ramonesien sukupolvi ei ole tottunut taistelemaan vaan se on saanut kaiken aina valmiina, valmiiksi-ajateltuna ja valmiiksinaurettuna, ja kun sit-

ten tulee aikuistumisen aika ja pitäisi alkaa jotenkin elättämään itseä ja sopeutumaan yhteiskuntaan, niin vaikeudet tuntuvat liian suurilta, ja luisutaan takaisin kadulle likaisiin hommiin, kuten piisissä "I wanted everything" päähenkilö ei jaksa ansaita leipäänsä hiellä ja vaivalla vaan lähtee mielummin ryöstöretkille supermarketteihin. Kärsimättömyys näkyy myös ihmissuhteissa: korkealentoinen rakkaus ei juurru tosielämään, ja seuraa romauttaminen ja jee jee kaikki paskeksi, ei jakseta yrittää suhteen syventämistä. Tässä mielessä rakkauslaulujen keskinkertaisuus puolustaa paikkaansa lp-kokonaisuudessa, mutta erillisinä lauluina ne eivät toimi.

Ramones ei kykene rakentamaan vaan vain tuhoamaan. Syy? Sitä ne eivät ainakaan itse tunnu tiedostavan, mutta se kulltaa läpi kun tarkastelee Ramoja tämän ajan ilmiöitä vasten: supertähtiä, supermarketteja, supermiehiä, supertehoja, superelintasoa. Ne eivät taida kasvattaa kovin tasapainoisia ihmisiä.

No niin, onnea ja menestystä ja Jumalan siunausta Ramonesille. Rukoilkaamme, että kuolemanne jälkeen pääsette unelmienne Rockaway Beachille (Kivipois rannalle), jonka kulanhoitoisella hiekalla saatte maata aurin-gossa nahkatakit käryten. Ai niin, otsikon kysymys. Pitäisikö siihen vielä kaiken tämän jälkeen vastata. Kyllä Ramones on paljon enemmän kuin gabba-gabba-hey ja blah blah. Tutustukaa tarkasti.

Ugh, olen puhunut.

Kauko Röyhkä

Psy. Minusta Pelle Miljoonan "Pelko ja viha" on ihan typerä kapp. Ei me sentään vielä eletä poliisivoimavaltiossa, mutta tietysti tulevaisuudessa elän eletään. Tällä hetkellä Suomi kuitenkin on vielä riikki ja hiljainen maa ja helvetin tylsä. Jos meiltä olisi edes ruokojen faariseja, murhaajia ja jotain hittoja ja pappia ja niin meilläkin olisi jotain, ainakin kunnan ongelmia, mutta saatama kun ei ole edes mitään, ei ole mitään. 11

isänmaani puolesta/Pieni saksalainen poika
pantu tänne taistelemaan/Pieni saksalai-
nen poika pienessä saksalaisessa kaupun-
gissa/Tänään rakkautenne, huomenna maailma.

Nykynuoriso elää tainnoksissa, kuten tä-
mä natsipoju, ja sitä ohjailtaan vaivatto-
masti uusiin aatteisiin (Tänään Elvis,
huomenna Aaddolf), Mutta kuka ohjailee? Kuka
on kaiken takana? Sitä ei Ramones kerro, ei
uskalla tai ei halua, eihän ne mitään anar-
kisteja ole vaan ihan tavallinen rokkibän-
di niin kuin ne itse sanovat. Eikä ne halua
välittää, välittääköön pin-headit, intellek-
tuellit.

Ramonesien raassa huumorissa korostuu
heidän välinpitämättömyytensä. Ramones nauraa
mielisairaudelle ja mielettömälle väkival-
lalle. Ramojen hullut ovat joko harmittomia
kretiinejä, jotka vain hyppivät ja hakkaa-
vat päätä seinään tai sitten vaarallisia
raivohulluja, kuten piisissä "You should
never have open that door", jossa poika val-
mistautuu hakkaamaan kirveellä tyttöystä-
vänsä pään poikki tai "53rd and 3rd:ssä",
jossa sotaan kyllästynyt vihreä baretti kyt-
tää partaveitsi kädessään 53:n ja 3:n
kadun kulmassa ohikulkijoita ja tekee sitten
"mitä jumala kielsi", kuten teksti kuuluu.

Ramones haluaa sähestää kuulijoitaan inhot-
tavilta yksityiskohdilta. Välinpitämättömyyt-
tä vielä korostaa se, ettei lauluihin ole
yritetty saada inhimillistä syvyyttä eikä
kunnollisia perusteluja väkivallalle vaan
kaikki kuvataan sarjakuvamaisen tehokkaasti
toimintana, aivan kuin Ramoja olisi kiinnos-
tanut noissa raakuuksissa vain pelkkä jän-
nittävä tarina, kuten sarjakuvissa ja sarja-
filmeissä usein.

Sitten unelmat eli asiat, joihin Ramones
tuntuu suhtautuvan vakavasti, tai ainakin
useinmiten suhtautuu vakavasti, tai ainakin
joskus. Rakkaus on sellainen asia, joka saa
nämä vintiöt vuodattamaan herkänkosteita
kyyneleitä. Rakkauslauluissa rakkaus kuva-

taan puhtaaksi ja arvokkaaksi tai sitten
pääräjäyttäväksi potkuksi aivoluihin (Suzy
is a headbanger). Seksiä tai muuta inhotta-
vaa esiintyy harvoin ja silloinkin hyvin
peitellysti. Kuitenkin rakkauslaulujen teks-

teissä Ramones onnistuu kaikkein huo-
noiten. Kun musiikki jyrää voimalla ja elä-
mänilolla eteenpäin, niin herkkyyttävät-
televa teksti jää usein keskinkertaisen
iskelmälyriikan tasolle. Ehkä tämä on ollut
tarkoituksin; sehän sopisi Ramojen sukupol-
ven kuvaan: viihteen vaikutuksesta herkätkin
tunteet ovat ohjautuneet keskinkertaisiksi
fraaseiksi, mutta jos tämä on ollut tarkoi-
tukseha, ei pyrkimyksissä ole täysin onnis-
tuttu. Olisi pitänyt ampua vielä enemmän yli,
olisi pitänyt tehdä vielä makeampaa siirap-
pia, jotta kuuliija tajuaisi. Ilmeisesti Ramot
ovat tosiaan näin kurjia rakkaudenkuvaajia.
Joka levyllä on pari kolme tällaista täytele-
pää, ilmeisesti rakkauslaulu on tuntunut tur-
valliselta ratkaisulta kun ei ole muutakaan
keksitty.

Välinpitämättömyyden ja väkivallan kes-
kelle rakkauslaulut tuovat unelmanomaista
lohtua, mutta siitä Ramones pitää huolen,
että lohtu ei jää viimeiseksi sanaksi: joka
levyllä ennen viimeistä piisiä tai viimeistään
viimeisessä piisissä tapahtuu romahdus, unel-
mat sortuvat ja jäljelle jää väkivaltainen
totuus (vai onko se totuus). Esimerkiksi en-
simmäinen lp päättyy fasismiin (Today your
lova, tomorrow thw world), toinen kirvesmur-
haan (You should never have open that door),
kolmannen lp:n lopussa annetaan kuva forma-
liinissa kelluvasta tyttöystävän ruumiista
ja viimeinen lp päättyy arvoitukselliseen
"It's a long way back to Germany"-piisiin,
mutta varsinainen romahdus on jo tapahtunut
ennen sitä. Romahduksia on myös lp:n sisällä
tuomassa särmää ja kontrastia, esimerkiksi
ykkösälppäriää on hellyyttäuhkuvan "I wanna

be your boyfriendin" jälkeen heti moottorisahan viiltävällä ulinalla alkava "Chain saw", jossa poika suree tyttöystäväänsä, jonka joku on pilkkonut palasiksi moottorisahalla.

Onnistuneita rakkauslauluja toki on niitäkin. Esimerkkinä olkoon vaikka onnellisuutta pursuava "Oh oh I love you so", joka elämällä rymistelee pitkin New Yorkin katuja aina Coney Islandin rannoille, tai vaikkapa syvästi kyrpiintynyt "Loudmouth":

Olet suurisuu, beibi/Paras tukkia se/
muuten pieksen sinut/koska olet suurisuu,
beibi.

Rakkauslaulujen ja väkivaltalaulujen välillä on voimakas kontrasti. Mutta kontrastia saattaa olla myös samassa piisissä sanoituksen ja musiikin välillä. "Beat on the brat"-piisissä häiriintynyt minä-hahmo alkaa sen kummin selittelemättä pätkiä pesäpallomailalla päähän pikkulapsia. Sanoitus on järkyttävän vähäeleinen ja tunteeton, kun taas musiikkina on huolettoman kepeä pop-ralli, ja Joey laulaa hilpeästi kuten ennenkin. Samalla tavalla kontrastia on "He's gonna kill that girlissä", jossa kertoja seuraa sivusta kuinka joku kaveri pahoinpitelee tyttöä, ja kertoja tyytyy olemaan vain hieman huolestunut tytön puolesta. Tässäkin melodia mukavaa teinipoppiä, tosin Johnnyn voimalla hakkaamat viimeiset soinnut tuovat loppuun tuskaisen tunnun.

Vieraantumisen ja välinpitämättömyyden lisäksi Ramones paljastaa vielä yhden ongelman joka vaivaa niiden sukupolvea: kärsimättömyys. Laulujen henkilöahmot vain kiertelevät kaduilla ilman mitään tekemistä: ja etsivät jostain I wanna I wanna, ja sitten seuraa romahdus ja I don't wanna ja I don't care. Ramonesien sukupolvi ei ole tottunut taistelemaan vaan se on saanut kaiken aina valmiina, valmiiksi ajateltuna ja valmiiksinaurettuna, ja kun sit-

ten tulee aikuistumisen aika ja pitäisi alkaa jotenkin elättämään itseä ja sopeutumaan yhteiskuntaan, niin vaikeudet tuntuvat liian suurilta, ja luisutaan takaisin kadulle likaisiin hommiin, kuten piisissä "I wanted everything" päähenkilö ei jaksa ansaita leipäänsä hiellä ja vaivalla vaan lähtee mielummin ryöstöretkille supermarketteihin. Kärsimättömyys näkyy myös ihmissuhteissa: korkealentoinen rakkaus ei juurru tosielämään, ja seuraa romauttaminen ja jee jee kaikki paskaksi, ei jakseta yrittää suhteen syventämistä. Tässä mielessä rakkauslaulujen keskinkertaisuus puolustaa paikkaansa lp-kokonaisuudessa, mutta erillisinä lauluina ne eivät toimi.

Ramones ei kykene rakentamaan vaan vain tuhoamaan. Syy? Sitä ne eivät ainakaan itse tunnu tiedostavan, mutta se kulltaa läpi kun tarkastelee Ramoja tämän ajan ilmiöitä vasten: supertähtiä, supermarketteja, supermiehiä, supertehoja, superelintasoja. Ne eivät taida kasvattaa kovin tasapainoisia ihmisiä.

No niin, onnea ja menestystä ja Jumalan siunausta Ramoneseille. Rukoilkaamme, että kuolemanne jälkeen pääsette unelmienne Rockaway Beachille (Kivipois rannalle), jonka kullanhoidoilla hiekalla saatte maata aurin-gossa nahkatakki käytyen. Ai niin, otsikon kysymys. Pitäisikö siihen vielä kaiken tämän jälkeen vastata. Kyllä Ramones on paljon enemmän kuin gabba-gabba-hey ja blah blah. Tutustukaa tarkasti.

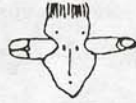
Ugh, olen puhunut.

Kauko Röyhkä

Pro. Minulta Pelle Miljoonan "Pelko ja viha" on ihan typerä kapp. Ei me sentään vielä eletä poliittivaltiossa, mutta tietysti tulevaisuudessa ehkä eletään. Tällä hetkellä Suomi kuitenkin on vielä pieni ja hiljainen maa ja helvetin tylsä. Joo meiltä olis edes ruokojen foorumeja, murhaajia ja sotaa liittyviä pappeja ja niin meilläkin olis jotain, ainakin kumman ongelmia, mutta saatana kun ei ole edes mitään, ei ole mitään. 11

XTAASIIXTAASIIXTAASI

by Kankko

PUNKKEJA !!!
YAK... 8

Ensin minä ajattelin, että ei tässä hiippakunnassa ole yhtään punk-bändiä eikä yleensä mitään omaperäistä musiikkia, mutta sitten tuli suomenmestaruuskilpailut ja Matti Mätä & SS, mutta ei siinä vielä kaikki, sillä kun menin aprillipäivänä Rattoriin kuuntelemaan Problemseja, niin siellä oli ihan tosi oulu-laisia punkkeja yhdessä pöydässä eikä ne olleet kovin pelottavan näköisiä vaan päinvastoin mukavia ja kohteliaita nuoria miehiä, joilla oli edessä ensimmäinen keikka ja sen takia he tietysti olivat hieman hermostuneita, mutta kuitenkin juttelivat kaikenlaista mukavaa musiikista ja niin edespäin.

Yhtyeen jäsenet ovat Kari(basso), Hessu (kitara&laulu), Jussi(kitara&laulu) ja Jompe(rumpu). Siellä keikalla ne joutuivat soittamaan Problemsien kamoilla ja se oli niistä vähän outoa, mutta kyllä ne tukevan soundin saivat aikaan ja kansa tykkäsi. Omia piisejä niillä ei vielä Rattorissa ollut kovin paljoa: neljä niitä oli ja loput oli ulkomaalaisia ja ulkomaankielisiä. Niistä ulkomaalaisista voisi mainita vaikkapa "My generationin", Ramonesien "California sunin" ja John Lennonin "Working class heroen", jonka yhtye esitti encorena, ja hyvin esittikin. Huonommin sen sijaan me:nivät Velvet Undergroundin "All tomorrows par-

ties" ja Lou Reedin "Walk on the wild side", joista ne olivat tehneet turhan tasapaksut rokkitulkinnot.

No, me ollaan käyty pari kertaa niiden harjoituskämpällä Limminrannassa niitä kuuntele-massa ja siellä ne soittivat vielä paremmin kuin Rattorissa, koska niillä oli omat kamat, joihin ne on tottuneet. Nyt niillä oli jo seitsemän omaa piisiäkin ja Hessu sanoikin, että Xtaasin tarkoituksena on luoda kokonaan omista piiseistä koostuva ohjelmisto. Omat piisit ovat suomenkielisiä, mutta niiden sanoitukseen en puutu vielä tässä yhteydessä, antaa sen linjan ensin rauhassa selkiintyä. Musiikillisesti Xtaasi on hyvin suoraviivaista ja jyrkää rokkia. Jussin mukaan Xtaasi pyrkii saamaan yleisön toimimaan, joko ihastumaan tai vihastumaan, mutta kukaan ei saa jäädä kylmä-

XTAASI: (VAS) JOMPE, KARI, JUSSI, HESSU

mäksi. Jussin mielestä keikka on epäonnistunut, jos yleisö vain istuu eikä pyri mitenkään ruumiillaan kokemaan musiikkia eli pogoamaan. No Rattorissa ainakin meno oli kova.

Niin, siellä me istuimme: Xtaasin kolkossa harjoituskämpässä Limminrannassa minä, Vic, RukiVehr ja Doris plus sitten Xtaasin pojat ja niiden kaverit ja viereisessä huoneessa SM-mestari Spidersien vokalisti ilvoi mikkiin että Baby baby I love you, rock'n roll never dies ja niin edespäin, ja Doriksen kissanpentu kiipeili lattialla lojuvien kitaroiden päällä.

XTAASI + RUKIVEHR, XTAASIN HERRA ROUDARI JA KISSA VIRPI KASIMIR.

Toukokuun 3. päivä ne esiintyivät eräissä koulubileissä Norssissa. Väkeä oli paljon, mutta suurin osa oli viiskytlukulaisia eikä ne tykänneet ollenkaan, vaikka Xtaasi soitti helvetin hyvin. Nyt niillä oli jo 11 omaa piisiä, joista yksi kuullesti aivan reggaelta. Tilaisuuden jälkeen bileet järjestänyt luokka alkoi mäkättää, ettei ne voi maksaa bändille alunperin sovittua 800:aa markkaa, koska nämä olivat aloittaneet soittamisen liian myöhään. Todellisuudessa Xtaasin pojille ei ollut ilmoitettu tarkkaa ajankohtaa, varsinkin syy tinkimiseen oli se, että Xtaasi

soitti punk-rokkia. Eräs tyttö sanoikin, että eihän se ollut edes musiikkia. Jee jee, viiskytluku on rautaa. Loppujen lopuksi Xtaasi sai Norssin keikasta 600 markkaa, joista 500 meni auton ja PA-kamojen vuokraan, ja lisäksi pojat saivat pulittaa 200 markkaa autokuskille lommosta, jonka joku kiitollinen kuulija oli potkaissut autonoveen.

Seuraavana päivänä ne soittivat Patenien työväentalolla yhdessä Matti Mäden & SS:n ja meidän bändin (Narttu) kanssa. Tilaisuus sujui melko rauhallisesti, vaikka jonkin verran väkivaltaista porukkaa oli tullut vittulemaan punkeille. Onneksi niitä ei ollut ko-

MINUSTA
XTAASI
SOITTA
REIPASTA
MUSIIKKIA
JA NIILLÄ
ON SOPIVAN
LYHYET TUKAT

vin paljon, ja ne tyytyivät vain vähän töniämään ja uhkailemaan lattialla pogoilevia punkinnäköisiä tyypejä. Xtaasi soitti taas hienosti. Lopuksi kaikkien bändien jäsenet kiipesivät lavalle ja me soitettiin "Johnny B. Goodea" ja hauskaa oli. Tästä keikasta jäi kullekin käteen 25 markkaa, joten kyllä se siitä vielä lutviutuu. Soitto on suruista tehty.

**HEI ARTTU
OSTA NARTTU!**

KIANKIKKUIJEN KATSELMUS

"Vieläkö kasti täällä elää ?

Ei siitä kai koskaan päästä.

Näen sen koulussa, näen sen ulkona,
näen sen kaikkialla.

Ihmiset ei voi puhua toisilleen, koska toinen on kökvis, koska toinen on maito, koska toinen on sairas, koska maailma on hullu, ja koska me elämme täällä, koska ihanteemme ovat vääriä"

Tämä Oulun Ylioppilasteatterin laulun säkeistö kuuluu Yo-teatterin näytelmään "Kovisten katselmus", joka "Tarinoita kerrottavaksi" näytelmän onella oli viime talvena todellinen piristys sruiske Oulun miin ihmeissä, kaavoitin bangistuksessa teatterielämässä. Pitkästä aikaa huomasin, että myös teatteri voi luoda kriittistä, aktiivista, ilmaisultaan nykyaikaista ja sisällöltään nykynuorisoa tavoittavaa näyttämötaidetta.

Näytelmä "Kovisten katselmus" on ylioppilasteatteri laisten omaa tekstiä, jonka on toimivaksi näytelmäksi ohjannut Anna-Leena Mäki-Penttilä. Näytelmä todellakin pureutuu nykyajan kipeään kouluongelmaan: mobbaukseen, oppilaiden keskinäiseen väkivaltaan. "Kovisten katselmus" pyrki sisällisesti ymmärtävällä tavalla kuvaamaan varhaisnuorten sielunelämää. Näytelmän murkuilla on juuri ne varhaisnuoruudelle niin tyypilliset sielunelämän ongelmat: epävarmuus, ailahteleva tunne-elämä ja pelko siitä, että ei vain erotu muista. Näytelmän henkilöahmoista todella aistii sen, kuinka

vaikeaa on kasvaa aikuiseksi ja kuinka kipeää se todella voi tenna. Pelko"omien kasvojen menettämisestä" purkautuu väkivaltaan jotakin hieman poikkeavaksi leimattua henkilöä kohtaan. Nuorten harjoittama väkivalta, etenkin henkinen väkivalta, on julmaa, säälimätöntä ja järjestelmällistä. Nuorisojengin sisäiset säännöt ovat sekoitus alkukantaisesta luonnonvalinnasta ja nyky-yhteiskunnan kiihkeästä elintasokilpailusta, jossa tärkein unohtuu: ihminen.

"Kovisten katselmuksessa" tilanne kärjistyy siihen, että syrjinnän kohteeksi joutu-

nut Kari yrittää paeta itsemurhaan. Vielä tämäkään ei riitä aukaisemaan byrokraattien sen koulukoneiston silmiä: Kalsea ääni kaluttimista kehoittaa vaikenemaan Karin "onnettomuudesta", jotta koulun maine ei kärsisi ikävistä huhuista. Näytelmän lopussa järjestetään koulun pihalle kovisten katselmus, jossa lopullisesti punnitaan kuka on todellinen kovis kuka taas maito, joka asettuu puolustamaan syrjittyä Karia.

"Kovisten katselmus" ei osoittele eikä tuomitse ketään. Päinvastoin näytelmä osoittaa, että kovuus on kokemuksen puutetta. Koviksella ei ole muuta tehtävää kuin huolehtia itsestään, ja se ei totta vie ole kovin paljon. Toisaalta kovuus on aikakautemme muoti: Nykyaikana ihmiseltä vaaditaan henkistä ja aineellista ylinopeutta, jatkuvaa tehokkuutta ja kovuutta. Me nuoret olemme ensimmäinen "virallinen televisiosukupolvi", ja juuri televisios- ta olemme saaneet suuren osan käyttäytymismalleistamme. Jokainen televisiosankari on tullut yli-ihmisen moraalilla.

Mikä se moraalilla on? Se on sitä, että vahvin voittaa. Lisäksi kovuus on vain tyhjää näyttelyä: Kun ei osata näyttää tunteita ja olla herkkiä, ollaan kovia. On helppo olla kova, mutta kannattaako se, kannattaako todella? Muistan miten kävi Dostojevskin Raskelnikovin, ja hän oli kova, todella kova.

Ylioppilasteatteri yrittää tällä näytelmällä tavoittaa nimenomaan nuoria, nuoria, joita haukutaan passiivisuudesta kaikkea kulttuuritoimintaa kohtaan. Mutta mitä esimerkki Oulun kaupunginteatteri on tarjonnut nuorisolle? Voiko jenginuorem odottaa kiinnostuvan "suomalaiskansallisesta tukinuitosta" ja siihen liittyvästä tukkilaisromantiikasta? Tuskinpa jenginuori löytää samastumiskohdettaan urheasti alas koskia laskettelevasta tukkijätkästä. Todellisuus on karu. Nykyaikana Taino Palonkin "tukkimatka" Kuusisaaren lauantaitansseihin päättyisi viimeistään Merikosken voimalaitoksen jymiseviin turbiineihin. Miten taas Shakespearen pitkätyttävät tragediat voisivat innostaa jenginuorisoa? Tuskin mitenkään. Ne päinvastoin tukahduttavat mahdollisesti heräämis-

sä olevan kiinnostuksen näyttämötaidetta kohtaan. Varmasti John Travolta ja Olivia Greasessaankin paremmin edustavat jenginuoren arvomaailmaa ja "todellisuutta" kuin Oulun kaupunginteatterin näyttämötaide.

Antaa Grease ainakin helpoimpia samaistumis-kohteita. *7:n tarina...*

Näytelmä "Tarinoina kerrottavaksi" on argentiinalaisen Osvaldo Dragunin käsialaa. Näytelmä sisältää kaksi itsenäistä kertomusta, jotka eteläamerikkalaisesta alkuperästään nuolimatta ovat järkyttävästi arkirealis-
mia myös tämän päivän Suomessa. Molempia tarinoita yhdistää sama teema: Sairas yhteiskunta ajaa ihmisen tilanteeseen, jossa hänen on an saittava toimeentulonsa moraalisesti ja inhimillisesti arveluttavin keinoin., jopa itsekunnioitukseksa menettämisen uhalla. **ALKAA:**

Ensimmäisessä tarinassa Panchito, opiskelunsa avioliiton vuoksi keskeyttänyt mies, joutuu taloudellisessa ahdingossa ottamaan

vastaan tilapäi stöitä ylikansallises-
sa lihanvienti-yhtiössä. Panchito työskentelee surkealla palkalla, kunnes hänelle tehdään tarjous, jossa luvataan moninkertainen palkka, jos Panchito pystyy hankkimaan yhtiölle suuren kaupan Etelä-Afrikkaan. Esimiesten ja aviopuolison painostuksesta Panchito kovassa tarjouskilvassa lopulta sortuu petokseen: hän myy rotanlihaa värikkäissä säilykepurkeissa. Vaikka Panchito tällä rikoksella voittaa hintakilpailun, hänelle jää tunnonvaivoja, jotka hän yrittää vaimentaa lietsomalla rotuennakkoluulojaan neekereitä kohtaan todistaakseen näin itselleen petokseksa oikeutuksen. Rotaliha aiheuttaa kuitenkin ruton ja Panchito saa kylmästä i potkut. Panchito on jälleen taloudellisessa konkurssissa ja hänen on pakko tehdä kaikki uudelleen. Panchito on kierteessä, josta hän ei tule pääsemään irti. Hän on vain pieni osanen suurta koneistoa, joka säälimättä ja harkiten murskaa ihmisen, Panchiton.

TOINEN TARINA!

Toinen tarina käsittelee ironisesta ja vertauskuvallisesta työttömyydestä, ja etenkin sen aiheuttamaa ihmisen henkisen selkärangan murenemistä. Näytelmässä työttömän Miekkonen saa lopulta "armeliaisuudesta" suuryhtiöstä työtä. Hän saa pysyvän, kokopäivätoimisen viran: Hän pääsee vahtimestarin koiraksi vahtimestarin kuolleen koiran tilalle. Miekkonen osoitetaan kyllä kalliimmaksi koiraksi kuin edeltäjänsä, koska täytyyhän hänelle maksaa hieman palkkaakin, jotta hän saisi vaimonsa elätetyksi. Miekkonen muuttaa koiran-koppiin ja syö luita, vaimo puolestaan muuttaa kolmen muun naisen kanssa yhteisasuntoon. Miekkonen ei kuitenkaan kestä koirana olemista, hän murtuu. Mies ei tule enää

toimeen kahdella jalalla ihmisten joukossa: hänestä tulee koira, joka lopulta muuttaa koiratarhaan. Miekkosella, esimerkiksi niistä 200000 työttöästä, ei paljoa ole, kukaan ei todella tunnu toimivan hänen puolestaan, millään ei ole arvoa, eikä lopulta hänellä itselläänkään. Ei mitään nihilismää, vaan uskon ja itsekunnioituksen menetystä - aivan liian monille suomalaisillekin aivan liian tuttu asia.

Ensi talvena Yo-teatterin toimintaedellytykset tulevat heikkenemään huomattavasti, koska nykyinen toimintapaikka, entinen Kaajaninkadun nuorisotalo, puretaan kesällä.

Kunnellista uutta tilaa ei Yo-teatterille ole vielä löytynyt. Tällä hetkellä näyttää siltä, että Yo-teatteri joutuu ensi talvena harjoittelemaan ja esittämään näytelmänsä eri paikassa, mikä luonnollisesti vaikeuttaa toimintaa. Ylioppilasteatterille tulisi ehdottomasti tulla riittävät toimintaedellytykset, sillä onhan se oleellinen osa ylioppilaskaupunkia ja ennenkaikkea Yo-teatterilla on kaupunginteatteriin verrattuna paljon paremmat mahdollisuudet puuttua välittömästi ja kriittisesti esiintuviin yhteiskunnan ja ihmisen ongelmiin. Parasta on, että Yo-teatteri on onnistunut tavoittamaan nimenomaan nuoria, sillä noin puolet "Kovisten katselmuksen" yleisöstä on ollut koulunuorisoa. Yo-teatterin olemassaolo ja toiminta ovat kaikkiaan kiittämisen arvoisen asia. Ylioppilasteatteri muistuttaa meitä siitä miten maailma ja ihmiset ovat kaatumassa ja antaa lisää pohtimisen aihetta voisiko asialle mahdollisesti tehdä mitään.

Ylioppilasteatteri uskaltaa ja pystyy esittämään näytelmänsä elävällä, traditionaalaisesta näyttämötäiteestä poikkeavalla tavalla. Varsinkin ryhmissä esitetyt laulut ja tanssit luovat jäntevyyttä ja voimaa

näytelmiin. Monissa kohtauksissa aistii samanlaista näyttämöilmaisun tehokasta mukaansatempaavuutta kuin kaikkien Hollbergin ohjaamassa Helsingin Yo-teatterin näytelmässä "Lapualaismorsian". Näyttämön, kulisien ja valojen erikoinen käyttö saa näytelmät todella elämään. "Kovisten katselmuksessa" käytettiin kaikkia nuorisotalon suomia etuja lavastuksessa hyväksi: näytelmää esitettiin neljässä eri huoneistossa osassa. Näytelmän kohtaukset etenivät kuitenkin joustavasti ja rytmikkäästi valaistuksen erinomaisen käytön vuoksi. Tämä tapahtumien sijoittuminen huoneiston eri osiin, eikä pelkästään päänäyttämölle, suorastaan pakottaa yleisön aktiivisesti seuraamaan näytelmää. Ylioppilasteatterilla on esityksessään aino annos tuoreutta ja innokkuutta, joita usein jää kaipaamaan

YLIOPPILAS.

Oletko väsynyt vasemmistosuuntaiseen politiikkaan omissa ylioppilaskunnassasi ja koko yhteiskunnassa? Nyt on kuitenkin piristytävä äänestämään. Äänestämään protesti harjoitetulle politiikalle. Hiljaisen enemmistön äänekäs vastaus vasemmistösolutusta vastaan. Niin, että kaikki näkevät voimamme.

Eero Lattula luottaa Suomen nuorisoon. Tänäpä se on viisaampaa kuin ennen. On vain järjestettävä nuorille töitä. Eero Lattulalla on 25 kohdan ohjelma nuorison työllistämiseksi. Tilaa se suoraan Eerolta osoite: Madekoski 93100 OULU 31

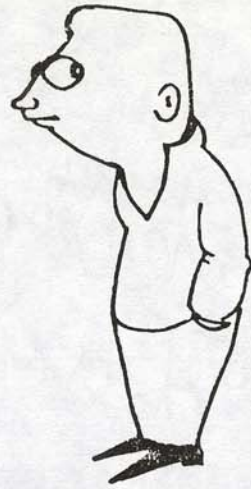
**Kansanedustaja
Eero Lattula
edelleen
eduskuntaan**

Kokoomus
Oulun läänin vaalipiiri

ammattiteattereiden esityksissä. Ylioppilas-
teatterin ei tarvitse pelätä olevansa oppo-
sitiassa "kaunista taiketta" ja tekopyhyyt-
tä vastaan, sillä Yo-teatterin ei tarvitse
tuljottaa katsojalukuihin ja varmoin ylei-
sömenestyksiin. Yo-teatteri on kokeilevaa,
uutta luovaa näyttämötaidetta, jonka on us-
kallettava, ja joka varmasti uskaltakin.

Hinpolyte

"KAIKKI ON OKEI?"

Matti Nieminen

TÄMÄ MIES ON KAUKO RÖYHKÄ. HÄN ON KULTTUURI-
LEHDEN PÄÄTOIMITTAJA.

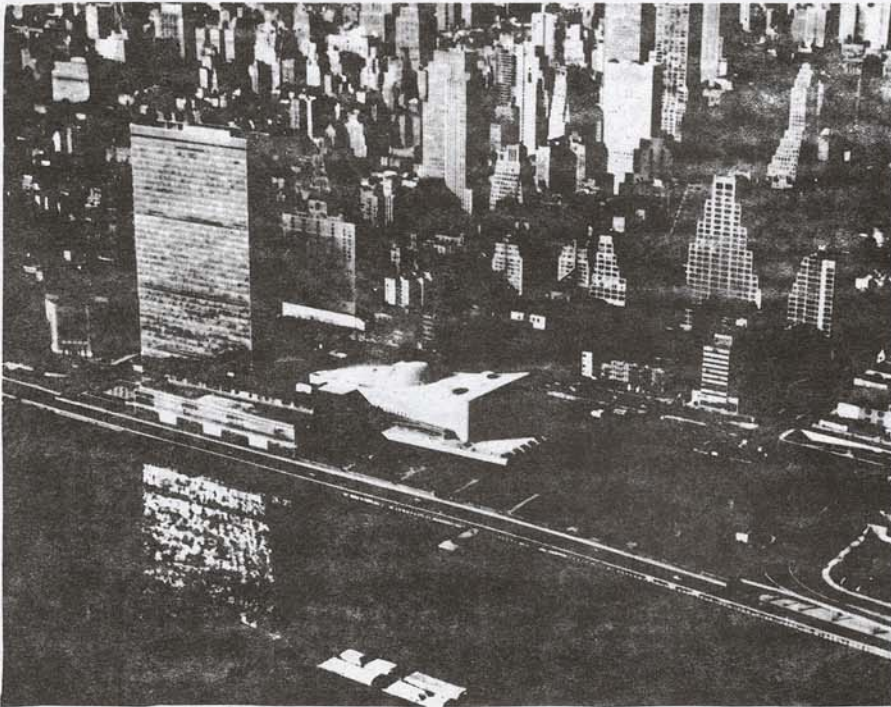

Ainoa naiseni on Narttu.
Olen aivan xtaasissa.

NARTTUA JA XTAASIA SAA KEIKOILLE
SOITTAMALLA NUMEROON 343686/HESSU

Mäiskettä to Lairaan Porteilla

WAYNE COUNTY & ELECTRIC CHAIRS

NEW YORK - Se on siellä missä se on ?

Wayne County ja bändinsä The Electric Chairs ovat lähtöisin New Yorkista , vaikka nykyään vaikuttavatkin lähinnä Englannissa. New York on pikkukaupunki USA:ssa, mikä on tullut kuuluisaksi siitä, että Anne Pohtamo on asunut (asuu?) siellä. New York on kyyninen paikka. Siellä on koiranpaskaa kaduilla ja ihmiset huutavat toisilleen. Kymmenen miljoonan ihmisen joukkoon mahtuu aika monta rikasta, köyhää, rikollista, osastopäällikköä, narkomaania, huorrnaa ,konttorirottia, mafiosoa, autokauppiasta, kirkkoherraa, fetisistiä, suunnitteluviraston vt. talouspäällikköä, kyttyrää, porvaria, sorvaria ja dorkaa. Toisin sanoen : New York on hyvä kasvupaikka älykkäälle

nuorelle ihmiselle ,joka haluaa vähän tarkkailla ihmisiä ja vetää omia johtopäätöksiään asioista.

Wayne County tuli ensimmäisen kerran julkisuuden valokeilaan (hehheh) Max's Kansas City nimisessä rockklubissa. Max's Kansas City on legendaarinen paikka, siellä ovat esiintyneet kaikki New Yorkin kuuluisuudet kuten Velvet Underground , Lou Reed, Patti Smith, New York Dolls , Ramones ja yleensäkin alakulttuurisankarit kuten

Iggy Pop. Paikan yleisökin on legendaarista : joskus väitettiin, ettei sinne pääse sisään , jollei ole jotenkin tärähtänyt. Kuinka ollakaan : Waynesta muodostui paikan oma poika , joka sai rannan suosion riettaalla lavaesiintymi-

sellään ja rajulla musiikillaan .Kokoelma-levyllä "Max's Kansas City " Wayne County & The Back Street Boys esittivät kolme kappaletta ,muun muassa piisin "Max's Kansas City " , mikä on keuhkokuoron kyseiselle paikalle ja ristisanatehtävä aiheesta "kuka on kukin New Yorkin alakulttuurielämässä. Kappale vilisee tuttuja nimiä ja se otettiin myöhemmin mukaan myös Wayne Countyn & The Electric Chairsien ensimmäiselle albumille, mikä tehtiin vähän sen jälkeen kun pojat olivat kyllästyneet Nykin kylmyyteen ja matkanneet Lontooseen digitaalimaan Punk-rockia. No, Englannissa pojat tekivät kolme Lp-levyä ja lukuisia singlejä, mutta niistä myöhemmin. Nyt asiaan eli :

MITÄ WAYNE COUNTY ON ?

Katselkaa kuvia(jos saatte selvää) Jos ette saa selvää, niin yritetään kuvitella mies, jolla on naisten vaatteet ,hassu nenä ja pipo korvilla.Kuvitelkaapa, että sen näköinen ihminen sanoo jotakin .Uskoisitteko, että se osaa sanoa mitään muuta kuin vanhoja Runtelu-vitsejä.Älkää antako ennakkoluulojen pettää - se osaa sanoa paljon muutakin ja aika usein sanookin. Wayne on... Aikamme Merkittäviä Laulun tekijöitä ja Lyyrikkoja (fanfaari, aploodeja clapclapclap)Sano. Olen tosissani.Wayne ei ehkä näytä normaaliäätä äylanilta, mutta pitäisikö sitten näyttää hüh? Jos Waynella ei olekaan huolettoman huoliteltua reissumiehen asua kuten bobbydylanilla , neilyoungilla tai taplorautavaaralla, se ei muuta miksiäkään sitä, että waynen sanoma on aivan yhtä relevanttia kuin edellämaituilla aikamnesuurmiehillä.

Wayne on protesti.Protestimiesten tyyliin Wayne ei tyydy vain kuvaamaan, mitä tapahtuu vaan hyökkää ,möykkää ja yrittää saada aikaan liikettä. 60-luvulla protes-

tiksi riitti mies ja akustinen kitara.Nyt on seitsenkymmenluvun viimeinen vuosi ja rauhaa saarnanneet trubaduurit on viety Auchwitziin tai he ovat vapaaehtoisesti haudanneet itsensä rahoihinsa ja huimeisiinsa.Nykyään huutavan ääni korvesta ei tahdo kuulua ilman kymmenentuhannen watin PA-vahvistimia ja tehokasta Pr-koneistoa.Wayne tietää sen japyrkiikin herättämään huomiota senkun kerkiää , pukeutumisellaan, käyttäytymisellään, musiikillaan.Jätkä ei ole tosikko - miehen jutuissa on paljon huumoria ja jopa itseironiaa.Ei ole ihme, että ihmiset pitävät Wayne Countysta. Minäkin pidän.Waynen musiikki on ihmislä - heistä ja maanläheistä rockia ja Wayne itse on hyvinkasvatettu ja komea nuorimies.

NO MITÄ SE SITTEEN SANOO ?

Wayne County on individualisti. Tahtoo sanoa: mies uskoo vielä sellaisiin vanhoihin ja unohtuneisiin arvoihin kuin yksilön oikeuden ajatella ja sanoa mitä haluaa.Mies ei oikein tykkää nykypäävän tilanteesta : asiat kun näyttävät olevan menossa juuri väärään suuntaan.Byrokratia lisääntyy ja muuttuu yhä ihmisvihamielisemmäksi.Jonakin päivänä NE kieltävät ajattelun ja alkavat myydä ajatuslupia vain parlamentaaristen voimasuhteiden mukaan valituille henkilöille.Mahdotonta ? Oireita on ilmassa ja vuoteen 1984 ei ole enää edes viittä vuotta.

Kappaleessa "Mr Normal" Wayne kuvaa yhtä ihmisryhmää: ihmisiä, joiden mielestä he itse ovat niin normaaleja, että se antaa heille oikeuden panna matalaksi kaikki, jotka eivät sovi heidän ahtaisiin kaavoihinsa.Tottakai nämä herra ja rouva Normaalit hyginä ja kunniallisina isinä ja äiteinä opettavat lapsilleen juuri samat ennakkoluulot, mitä heillä itsellään on :

" You think the world was made

just for you

and it scares you to know

that it's my world, too "

(Luulet että maailma on tehty vaan sulle
ja sua pelottaa tietää et se on
meinattu mulle

-kin.)

Niinpäniin : PELKO. Pelkohan tätä maailmaa pitää pystyssä parin muun asian ohella. Pelko sai meidän Herra Normaalimme estämään Sex Pistolsien Suomeen tulon .Pelko sai heidän vähän isonemäisemmät kollegansa murhaamaan Jeesuksen .Näistä herra ja rouva Normaalista muodostuu juuri se ihmisluokka, joka aina sanoo : "Tein vain velvollisuuteni ." Muistellaanpa Polttouhreja. Ovatkohan omat naapurisi kuin polttouhreista ? Myisivätkö he sinut kolmestakymmenestä hopearahasta taiuudesta parkettilattiasta olohuoneeseen ? Myisitkö sinä idät ?

Kappale "Cry of Angels " on Waynen poliittisen suhtautumisen kiteytymä. " Oyy- oit oikealta ja vasemmalta johtavat sinua kuin lamasta, ottavat kontrollin, lukitsevat sinut sisäsi ja kusevat päällesi... väittävät vielä ,että se on hyväksi sinulle..." Musiikki ei riitä jäsenkirjan väristä...

SEKSIÄ SEKSIÄ SEKSIÄ SEKSIÄ SEKSIÄ SEKSI

Waynella on transseksuaalinen fiilinki. Hän ei oikein tiedä ,mitä on, mutta on päättänyt olla juuri sitä mitä on nuolimatta ihmisten suhtautumisesta. (Lontoon tullissa Wayne pantiin putkaan kun hänen passissaan luki sukupuolen kohdalla mies ,vaikka mies olikin ilmiselvästi nainen) Kaverilla on takanaan amerikkalainen kasvatus, joka perustuu maskuliinisuuden ylikorostamiseen, Koin arvon korostamiseen ja maidonjuontiin (yäk) Wayne kunnan oppositiomiehenä on tietenkin aina murskaamassa myyttejä. Kappaleessa "Man enough to be a woman " mies hyökkää valheellista maskuliinisuuden myyttiä vastaan. Samalla kappale on kaunis kunnianosoitus nais-sukupuolelle :

...I wanna know... I wanna know

Are you man enough to be a... (tauko, sitten kitara vorkaisee kuin kiimainen krokotiili)... Woman ? Pienellä kitarariffilla bändi saa osoitetuksi enemmän rakkautta kuin kolmetoistatuhatta Ursula Pohjolanirhosta. Kysymys : "Oletko tarpeeksi mies ollaksesi nainen ?" saattaisi olla kova pala vastattavaksi Jimmy Carterille tai Arnold Schwarzenegerille . Mitäs siihen oikein voi sanoa ? ... Ainakin se nauttii ajattelemasta...

Countyn rakkauslauluja ei ole paljon, mutta ne harvat ovat kylä laadukkaita. Pankklassikko "Eddie & Sheena " kertoo

punkkitytön ja rasvisjätkin romanssista, joka johtaa avioliittoon, vaikka kummankin ystävät ovat ihan ihmeissään : eihän nyt punkit ja diinit voi tykätä toisistaan . Sama kai se on, onko päässä rasvaa vai aivosoluja, tärkeintä on se, että ollaan ihmisiä. Eddielle ja Shee - nalle syntyy lapsi, joka saa nimekseen Elvis Rotten.

Kakkoslevyltä löytyvä "Tomorrow is another day" on "perinteisellä tavalla " hyvin kaunis newyorkilainen rakkauslaulu (vähän Lou Reedin tyyliin) Epaonnistunut underground-filmien tähti hypösti ikkunasta katuun. Ikävää , mutta kyllä kää me selvitään, jos vaan ollaan toisillemme hyvin helliä. (Öh) Huomen - nahkan on uusi päivä...

MAISKETTÄ TAIVAAN PORTEILLA

Rock ja uskonto eivät sovi yhteen. Rock on rajaton riemu, uskonnoissa taas riemu yleensä alkaa vasta noin seitsemänkymmenen murheen alhossa vietetyn vuoden jälkeen, jos silloinkaan. Rock merkitsee vapautta , uskonto, samoin kuin Monet muutkin aatteet , rajoittaa ihmisen luonnollista luovuutta ja vapautta. Hassua, että Wayne County on tehnyt vuosisadan kovimman uskonnollisen kappaleen (Public Imagen "Religionin" ohella) :

"I was there at the Inquisition

I was there when they murdered Montezuma
And they destroyed the Aztec empire
Using God's name to murder
and to steal other people's land
Using His name to persecute
and take away the freedom of man

(Mä olin inkvisitiassa / Mä olin paikalla kun ne tappoivat Montezuman ja tuhosivat Atsteekkien kulttuurin/ Ne käyttää Jumalan nimeä tappamiseen / ja viemään toisten maat Ne käyttää sen nimeä riistämään/ ja viemään ihmisen vapauden)

Kappaleen nimi on "Storm the gates of Heaven " ja se on todellinen herkkupala haa-

rukassa. Aluksi kuuluu hautajaismusiikkia, sitten arkun kansi narahtaa ja Wayne alkaa ~~XXXX~~ leppoisan mehukkaasti kertoa, mitä kaikkea sinulle tapahtuu sen jälkeen, kun kuolet. Musiikki on hilpeää sirkusmusiikkia, kun Wayne kertoo miten ~~mdot~~ ryömivät sisään ja ulos ja niin edelleen. Sitten musiikki muuttuu pirullisen meneväksi rockiksi ja mies alkaa saarnata omaa käsiyystään asioista . Mies ei koskaan hyökkää suoraan Jumalan vastaan, saattaapa turtea Häntä kohtaan kunnioitustakin. (Katolinen kasvatus ?) Wayne on vaan lukenut kirkkohistorian läksynsä hyvin ja tietää, mihin kaikkeen Jumalan nimeä on käytetty ja käytetään koko ajan. Kun Wayne möykkää taivaan porteilla, hän tappelee paaveja ja apotteja, korruptiota ja ihmisten riistämistä vastaan .

Saadaksemme Rock'n'roll ylösnousemuk- sen meillä pitää olla rock'n'roll uskonpuh - distus. (Rock'n'roll resurrection) Sehän alkoi pari vuotta sitten ja juuri sen ansiosta nykyään tehdään niin paljon hyvää musiikkia kuin tehdään. (Puhun uudesta aallosta, idiotti) Rapeutunut katolinen jengi menettää koko ajan asemiaan kun tämänpäivän Lutherit ja calvinit (ja mitä niitä oli) räpeltävät kitaroineen ja rumpupalikoineen... County käyttää paljon uskonnollista terminologiaa lauluissaan. No, ehkä musiikissa ja uskonnossa on yhteneviä piirteitä. "Rock me Jesus, roll me Lord, Wash me in the blood of rock'n'roll" (rokkaa mua Jeesus , Rollaamua Herra , peskää minut veressä Rock'n'rollin !) Tällaiset fraasit voi ottaa joko tosissaan tai vitsinä. Minä otan ne kyllä huumorina, mutta ei oaisi mikään ihme, vaikka joku polttelisi ristejä Wayne Countyn ja hänen kavereidensa päänmenoksi. Waynen hommat ovat paljon poseeraamista, niinkuin nyt "Storm the gates of heaven" levyn kannessa, missä bändin pojat kantavat Saaban kuningattareksi pukeutunutta Waynea kannettavassa sähkötuolissa.

No, poseeraaminenkin on ihan hyvä asia kunhan se ei peitä päässiaa eli musiikkia.

Ai niin...musiikki....

Wayne Countyn & The Electric Chairsien musiikki on hyvää 70-luvun lopun musiikkia. Juuri sitä, mitä me kaikki olemme oppineet

rakastamaan/vihaamaan. Joku sanoisi sitä punk-rockiksi, mitä se onkin energiansa takia. Joku sanoisi sitä uudeksi aalloksi, mitä se varmasti onkin, vaikka Wayne itse ei olekaan ihan uusi tekijä musiikkibisneksessä. Joku sanoisi sitä... samantekevää. Minä sanoisin sitä musiikiksi.

Ensimmäinen levy "The Electric Chairs" tehtiin kokoonpanolla Wayne County: laulu, Greg van Cook : kitara, V... : basso ja J.J. Johnson : rumpu. Levy on hyvin hajanainen, siinä on muunmuassa puhdasta rock'n'rollia, leppoisaa aurinkoista surf-musiikkia, joka voisi olla joltakin Beach Boysien tai Jonathan Richmanin levyiltä (28 Model T). Lisäksi se sisältää heavyriffailua ja punk-rockia (yllätys, vai?) Levyn mielenkiintoisuuksiin kuuluu hidas freudilais-surrealistis-sadomasokistinen (tuo tarkoittaa, että minä olen liian

tyhmä tajuamaan sitä) Big Black Window.

Levyn hajanaisuus ei välttämättä ole huono asia - tiedänpä yhdenkin tyypin, joka pitää siitä nimenomaan sen hajanaisuuden takia.

Toinen albumi "Storm the Gates of Heaven" on paljon kiintoampi kokonaisuus, miltei teema-albumi. Ideat ovat kehittyneet, kypsyneet, tulleet terävimmiksi. Kokoonpano on muuten sama, mutta kitaristi Cook on häipynyt ja hänen tilalleen ovat tulleet Eliot Michaels ja Henri Padovani (ex-Police) lähes kaikki kappaleet ovat nopeita ja jotenkin... raskailta (Ihan myönteisessä mielessä) Tarkoitin tuolla raskaudella sitä, että ne eivät kuulosta Ramonesilta tai oikeastaan miltei muultakaan vaan ovat jonkinlainen kätevä yhteenveto uuden ja vanhan aallon hyvistä puolista. Poikkeavia kappaleita ovat hidas "Tomorrow is another day" ja versio The Electric Prunes-yhtyeen 60-luvulla tekemästä psykedeliabisista "I had too much to dream last night", joka kuulostaa nytkin aika psykkadeliselta. Kyseinen levy muuten oli yksi vuoden -78 parhaista levyistä ja se on jotakin, sillä -78 oli hyvä musiikkivuosi.

Uusi LP "Things that your mother never told you" on kai tätä luettaessa jo ilmeisesti vinyt Suomessakin. Me ei ehditty arvostel-

la sitä vielä tähän numeroon, mutta seuraa -
vassa numerossa se varmaan haukutaan lyt-
tyyn. Tai sitten ei. Haukuta.

MITEN TULLAAN RIKKAAKSI JA KUULUISIKSI
JA SAADAAN RAHAA JA NAISIA JA HUVIPURSIJA
JA MAALAIKARTANOITA JA UUSI PARKETITILATIA
OLOHUONEESEEN ???

No, tietenkin siten, ettei puhuta rumia
tai pötitikkää tai käyttäytyä julkeasti
ja tehdään piisejä, jotka jää päänä, kun
ne kuulee kotimaisessa puolituntisessa. Ollaan
kilttejä kaikille, ennenkaikkea radion tiski-
jukille, nehan ne määrää, mitä ihmisille soi-
tetaan. Voihan niille antaa enemmän kuin
suukkoja, jos ne eivät muuten suostu panemaan
meidän levyä Pop-eilen-tänään-ohjelmaan. Tai
jos ei muu auta, niin tehdään sopimus paho-
laisen kanssa tai ryöstetään pankki, että
saadaan rahaa ostaa oma radio-asema. (Referaat-
ti kappaleesta "Trying to get on the radio"

Tuskin Wayne Countysta koskaan
tulee uutta Armi Aavikkoa, koko kansan suosik-
kia ja Suosituinta Suomalaista. Ja se on
ihan hyvä asia, koska supertähdet yleensä ovat
ikäviä ja itseään toistavia. Lopuksi kaksi
sitauttia Waynelta. Niitä voi olla kiva mä-
rehtiä päivällä bussissa ja yöllä, jos uni
ei meinaa tulla. Ovat nimittäin tosi älykkäi-
tä ja relevantteja.

"I am what I am, I don't give a damn"

ja

"Haluaisin olla vain ihan tavallinen
kotirouva."

THE END.

Rei Velv 79

**ÄLÄ OLE AASI
KOE XTAA SI!**

GREASE

SILKKA SILAVAA!

UPEA 50-LUKU - vihdoinkin TÄÄLLÄ - kovine kundeineen ja makeine kimmoineen. Greasen näyttelijäsuoritukset ovat aitojakin aidompia: mukaan saatiin oikeaa, ALKUPERÄISTÄ 50-luvun jengiä, nykyisin Yhdysvaltain Perheenemäntien Unionin veteraanijäseniä. Pojat on haalittu SING-SINGISTA! siis AITOJA koviksia. Elokuvan juniorinäyttelijät ovat Danny Travolta ja Sandy Newton-John (painovoiman keksijän John Newtonin pojantytär, muuten), jotka ovat vasta kolmenkymmenen, mutta heillä onkin näyttelijäkokemusta, jota pääosien esittämiseen tarvitaan, paitsi Sandyllä. HURJA LAAJAKANGASVÄRILEFFA! Eikä siinä kaikki. Nyt talitukat seikkailevat myös fotoromäänissa: "Olen GREASE (rasvaa) käsissänne, sydämässänne. Minun kauttani voitte saada filmin luoksenne. Olen tunnelma mielessänne, muistikuva sielussänne ... ja pysyn muistoissänne kauan...kauan...kauan."

TUOKIOISTA
KOOTTU
KUVANOVELLI:

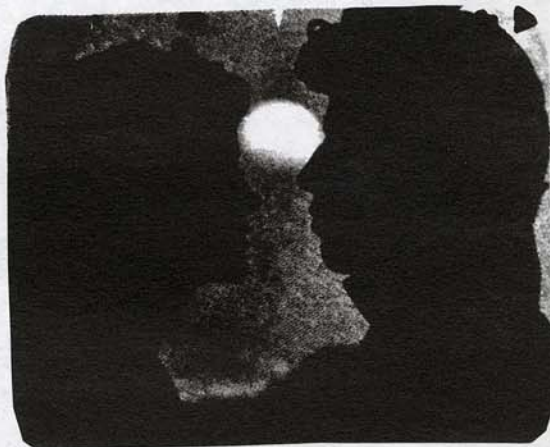
HEHKUJEN YÖ eli Somapäät rannalla

Kesä on loppuillaan. Laskeva aurinko luo viimeiset iltahämymiset tulipisaransa merenrannalle, jossa Sandy ja Danny syleilevät toisiaan hyvästiksi. Onnen huumaava kesä ja

Tule! :

upea 50 luku

tanssi päällä ruusuin on jäänyt taa, nyt ero saapuu vaikk'ei saa! Heidän sydämensä, jotka toistavat meren maininkien pauhua, vuodattavat vaaleanpunaisia pikkusydämiä tuuleen muistoksi heidän viimeisestä kohtaamisestaan.

- Tämä on ollut elämäni ihanin kesä! Nyt palaan Australiaan kengurujen luo, enkä koskaan, koskaan enää näe sinua. Tähäkö kaikki päättyy, Danny?

- Ei tietenkään. Tämähän on vasta alkua, Danny sanoo varmana. Hän on kuin onkin oikeassa - hän on vilkaissut käsikirjoitusta - elokuva jatkuu toki vielä puolitoista tuntia. HIIVAA HETULOISSA

On meneillään eka päivä Rydellin oppikoulussa, jossa kuin sattuman oikusta kaikilla

vanhoilla kavereilla on uudet kengät ja uusilla kavereilla on vanhat kengät. T-Birds eli Ukkoslintujengi kokoontuu kuin liukuminaan astunut myrskypilvi. Tässä on koulun ykkösi- en ydinpoppoo, joka käyryttää kärryjen kume- ja, käyttä rotseja ja hiuslimaa ja pölläyt- telee savut milloin ja missä vain...tai aina- kin melkein.

- Missä luuhasit kesän, Kenickie?

- Äitimuorikos se siinä utelee? Kenickie si- ristää silmiään nähdäkseen tarkemmin. - Pais- kin töitä...mutta sehän on teille täysin ou- to homma.

- Öö...töitä...?! Sonny ihmettelee. - Mikä se töi on?

- Hei, eikös tuolla ole Danny Travolta? Vauh- dissa jo nyt...

Danny on hengannut suvensa biitsillä.

Sonny: - Taisi olla kova jobi. Kaiken aikaa tipuja parveilemassa?

- Sinun ympärilläsi parveilevat vain kärpäi- set, Sonny.

Sonny puree nyrkkiään ja sanoo: - Fong. Gouul!

Sonny arvaa, että Danny sai rantsulla pakit yhdeltä tipulta, ja jojo Dannyn mielessä hei- luu riehakkaasti ylös alas.

KOHTALON SINISET SORMET

Kohtalo työntää sormensa oven rakoon: San- dyn vanhempien muodossa se päättää ettei Dannyn hiekkarantojen kukkanen palaisikaan kenguruitten maahan. Mikä merkitsi sitä, että kaupungin 126:sta oppikoulusta Sandy päätyi- si juuri Rydellin oppikoulun suojiin - oi onnea!

Sonnylla on koulun ennätys: hän on jäännyt kym- menen kertaa luokalle - mutta hän onkin jo kolmenkymmenen kahden. Hän aikoo pistää reh- torille jauhot suuhun. Rehtori:

- Nooh...? Aiotko seisoa täällä käytävässä koko päivän?

- Kyllä reksi...eikun...rehtori!

- Niin että kumpi?

- Ei, ope. Kyllä rehtori. Kiitos, rehtori.

- Liikettä.

Biologian laboratoriossa Kenickie, 28, pis- tää rupisammakon Patty Simcoxin kassiin. Pat- tyä vielä opitte inhoamaan sillä hän on kou- lun paras oppilas, eikä anna Kenickien pitää rupisammakoita laukussaan.

Tytöt keskustelevat koulunpihalla vaatteista ja ruoanlaitosta ja muista tyttöjä kiinnosta- vista asioista:

- Sinulla on uudet rillit, Marty.

- Joo, ostin ne ihan koulua varten. Upea näky, vai?

- Väärin. Naamasi näkyy yhä.

- Haluatko vanukastäytteen rirsikoihisi, tä?

- Maista joskus täkäläistä pihviä. Tunnetaan nimellä 'kulkeva yrjötys'.

- Haluaako joku annokseni? Siinä on outo haju.

Sillä välin Putzie nautti:

Putz, sinä tuhma poju! Tule kuuntelemaan, kun Danny kertoo juttujaan.

Sandy kertoo tytöille tavanneensa rannalla pojan.

- Pihkaantunut kaiffari eikä sormellakaan koske sinuun. Varmaan hintti!

- Eikä ollut! Hän oli...öö...herrasmies. Danny...Danny Travolta.

Tytöt ovat riemuissaan - Travoltahan tunetaan jo koulussa varsinaiseksi tyttöjennielijäksi, nainut jo puhki koulun vanhat tytöt. Tytöt järkkäivät yllätystapaamisen Sandyille ja Dannylle.

- Danny??

- Sandy?? Mitä sinä täällä teet?

- Suunnitelmat muuttuivat.

- Jaa jaa. Mikäs siinä sitten, sano. Sattuuhan sitä.

- Mitä tapahtui sille Danny Travoltalle, jonka tapasin rannalla?

Nyt Danny on ihmeissään: - En tiedä. Ehkä meitä on kaksi. Yritä löytää se toinen vaikka "henkilökohtaista" -palstalta.

Sandy puhkeaa raivoisaan itkuun: - Hän oli kesällä niin I-H-A-N-A, bu-huu!

Amorin jousi ei purrut, ei.

Niinpä niin: miehet ovat lieroja rottien kirpuissa. Paras poikaystävä tytölle olisi hänen oma isukkinsa, mutta kun...

Tyttökaverit ovat sitä varten että näin unoh-tuvat pojat. Tyttöbilet:

- Frenchy, paiskaa sätkällä.

- Heitä yksi pötkelö minullekin.

- Löytyykö mitään vahvempaa pyjamaleikkien piristeeksi?

- Otetaan pyjamat pois!

- Turpa kii. Tuo ei kuulu käsikirjoitukseen.

- Okei. Viiniä sitten ja karkkeja. Ei tässä

enää olla mitään leikkikoululaisia.

Sandykin on jo käyttänyt alkoholia: - Sain kerran lasin samppanjaa serkun häissä.

SURU RYÖMII RYNTÄISIIN

Mutta onnettomasti rakastuneelle ei löydy ees hetken lepoa. Sandy sanoo menevänsä kuistille haukkaamaan raitista ilmaa. Mutta se on vain tekosyy, jotta hän pääsisi ulos laula-maan paikalle sattumalta tulleiden TV-yhtiön miesten kameroiden eteen.

Hän purkaa yötuulen pieksäessä: - Ei syömme in ensimmäinen särkynyt oo, ei ensimmäiset vuotaneet oo silmain, etkö huomaa joo, en muutu oo kuin sulle omistettu vain.

Sandy ja Danny kohtaavat paikallisessa kahvilassa jossa on aina jyty katossa.

Danny: - Miten luistaa?

- Kiitos hyvää.

- Hienoa. Kuule...olen halunnut jutella kanssasi. Siitä nuotioillasta, tarkoitan, ja siitä miten kohtelin sinua. Eh, tarkoitan, että minä se olin enkä silti ollut. Ehkä se oli se kaveri sieltä "henkilökohtaista" -palstalta, heh-heh. Totta puhuen, katsos, minullahan on tämä imigö.

Danny väittää pyörittävänsä Sandya ihailevat tölppäolkaiset urheilijapojut koska tahansa. Ja niin hän taatusti tekee: nyrkki jymähtää niin koriksenpelaajien kuin painijoiden vatsaan niin että jymähtää. Baseball-syöttäjäkin saa naamaria kasvoilleen. Danny on kova, joo. Ja Sandy rakastuu uudelleen.

Väliin pienet tanssikisat, jotka Travolta tietysti tanakalla Saturday Night 2001 -diskossa hankkimallaan kokemuksella voittaa. Tällä kertaa ei partnerina olekaan Sandy (joka ei osaa tanssia, shhh, salaisuus!) vaan Aira Samuliin!

THUNDER ROAD eli RASVAA RAITILLAKIN

Kenickie aikoo ajaa kilpaa Kraatterikasvon kanssa Danny sekundanttinaan.

Kraatterikasvo: - Okei, pojut...jänöt...jä-

nishousut...hintit, hih hih!

- Mitä? hintit! nimitteleikös? Dannyn pinna pamahti heti poikki, kova kasvo kun oli eikii mikään hinttihilhuhuli.

Kenickie: - Kiva kun tulit sekundantikseni Jyrinätielle, Danny.

Danny: - Mitä muutakaan varten ystävät ovat olemassa?

Pojat: - Ouououououou!

Kenickie lyö kuitenkin päänsä auton oveen, joten Danny ryhtyy yksin taistoon.

Kenickie: - Tweet, tweet!

- Näet minusta vain pölypilven, Travolta, sanoo Kraatterikasvo vaikka hän on kuin onkin varsin hyvin näkyvässä. Sitäen ajo alkaa.

Danny valmistautuu pahimpaan, mikä sesitten onkin. Hyvät pojat ajavat aina valkoista autoa. Kraatteri-ilkimys yrittää petkuttaa vanhoilla, antiikin aikaisilla tempuilla, mutta Danny tietysti voittaa kun on kovempi kasvo kuin Kraatterikasvo, joka on kraatterikasvo. Tällä välin Sandy on ryhtynyt tuumimaan mikä merkitys on oikealla kampauksella ja pukeutumisella. Hän käyttää päänsä höyrykaapissa ja ostaa ihonnyötäisen puvun ja ruoskan,

muttei sentään ruoskaa. Siitähän rieha repesi koulun bailuissa. Rasvailu päättyy onnelliseen lauluun:

We go together

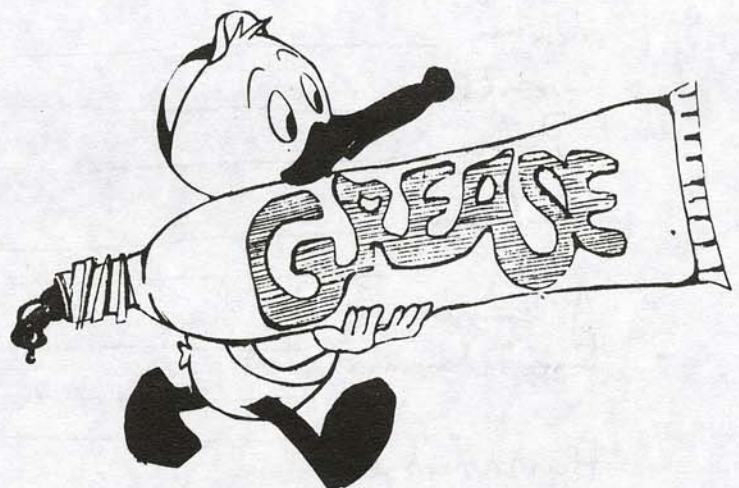
like ra ma la ma la ma ding-ity ding de-
dong as shoo bob sha wa da wadie yipity
boom de boom

chang chang chang-ity chang shoo bon

Bogedy bogedy bogedy shoo-by da wop

That's the way it should be,

ja niinhän sen olla pitääkin!

mukaillen:

Ameri Kainio

HYVÄ IHMINEN!

Oletko yksin? Kaipaatko ystäviä,
lämpöä, hellyyttä? Eikö maailma
mielestäsi jännä? Käljuttä-
kö sinua? Käljuttä-
kertaisuus?

Jos on näin, niin ota yhteyttä mei-
him, lity Tiltzeitungin toimituskes-
taan. Ohjeita sinulle löytyy jokien
homma tämän lehdessä. Pak-
kaa emme voi tarjota, mutta mielen-
kiintoisia kokemuksia kyllä.

Tätä seuraava hakemus:

Tuoden teidän työtä Tiltzeitung-lehdessä ilman
palkkaa

Nimi _____

Osoite _____

Posti _____

Koulutus _____

Aikaisempi
työkokemus _____

Harrastukset _____

Elämäntarina
lyhyesti _____

HAKUAIKA PÄÄTTYÄ 15.8.1979 KLO 15.00. MYÖ-
HÄSTYNEISIÄ HAKEMUKSIA EI KÄSITELLÄ TAI KÄSITELIÄN.
MIKÄLI HAKEMUKSIA TULEE PALJON, JÄRJESTÄMME PÄÄSY KOKEEN
JONKA AJANKOHTA JA PAIKKA ILMOITETAAN SEURAAVASSA NU=37.
MERROSSA.

AMERIKKALAINEN HE VOSSEN TEURAS- TUS

(HORACE MCCOY: AMMUTAAN-
HAN HEVOSIAKIN, LOVE-KIR-
JAT 1978) K. Manto

Kirja kertoo Robertista ja Gloriasta ja heidän elämästään 1930-luvun Amerikassa, jolloin maata koettelee laman ja seksorron raskas taakka. Joillakin ihmisillä on paljon rahaa, joillakin taas vähemmän. Robertilla ja Glorialla on vanha rahaa, ja ne tietävät sen liian hyvin. "Liian hyvin" tarkoittaa sitä, että he tietävät, että heillä menee huonosti tänään, ja että heillä menee yhtä huonosti huomennakin ja että ne eivät voi sille mitään. Sitä sanotaan järjen kuluksi, ja se on harvinaista köyhille, mutta yleistä rikkaille. Robert ja Gloria eivät ole rikkaita. He haluavat kyllä tulla rikkaiksi ja siksi he osallistuvat maratontanssikkilpailuihin, jotka siihen aikaan ovat Amerikassa hyvin suosittuja. Pääpalkintona on 1000 dollaria ja se on paljon rahaa.

"Maratontanssit pidettiin meren rannalla, erittäin suuressa ja vanhassa rakennuksessa, joka oli rakennettu laiturille pöytäpöydän päälle. Se oli entinen yleinen tanssipaikka".

Robertin toiveena on tulla joskus kuuluisaksi elokuvaohjaajaksi, yhtä kuuluisaksi kuin Sergei Eisenstein. Sergei Eisenstein on kuuluisa elokuvaohjaaja. Hän on venäläinen.

Gloria ei haaveile ohjaajan urasta. Hän on ammatiltaan elokuva-avustaja, joka saa töitä silloin kun tarvitaan ja se tarkoittaa hyvin harvoin. Hän toivoisi olevansa

joskus yhtä kuuluisa kuin Hepburn tai Margaret Sullivan tai Josephine Hutchinson. He ovat näyttelijöitä, kuuluisia Hollywood-tähtiä. Hollywood sijaitsee Amerikan länsirannikolla, Kaliforniassa, jossa aurinko paistaa ikuisesti. Hollywood on filmikaupunki.

Gloria tuli Hollywoodiin luettuaan elokuvalehtien ja saatuaan selville, että Hollywoodiin kannatti tulla. Siellä saattoi tulla nopeasti rikkaaksi. "Saattoi" tarkoittaa sattumaa ja "Sattuma" onnea. Hollywoodissa "Saattoi", "Sattuma" ja "Onni" olivat korkeassa kurssissa. Monet kauniit työt ennen Gloriana olivat kohonneet suuriksi tähdiksi ja nyt heillä oli oma talo, puutarha ja uima-allas, ja mulattipalvelija ja paljon rahaa, ja mies, joka oli huono sängyssä, niin huono, että he nauroivat miehilleen ja kävivät seurapiirikutsuilla etsimässä parempia miehiä. Gloria ei ollut riittävän kaunis eikä hän ollut myöskään riittävän hyvä näyttelijä. "Kiittävän" on jälleen uusi sana, ja se tarkoittaa sitä, että Gloriasta ei tullut tähteä Hollywoodiin saavuttuaan niin kuin hän oli ajatellut. Hän pysyi yhtä köyhänä kuin ennenkin, paitsi että nyt hän oli kuitenkin vapaa, ja se oli jotakin hyvää se, parempaa kuin asua kotona erään syyrialai-

sen kanssa, joka puri tupakkaa sängyssä ja joka halusi hänen naivan asiakkaiden kanssa pöydän päällä. Naiminen on rakastelua ja sen tuloksena syntyy uusia ihmisiä. Syyrialainen oli mies, joka omisti nakkikioskin kaupungintalon nurkalla Texasissa. Texas on eräs Amerikan osavaltioista.

Maratontanssit pidettiin siis meren rannalla lähellä Hollywoodin unelmakaupunkia. Kilpailuihin osallistui 144 paria. He kaikki olivat köyhiä ja he olivat tulleet Hollywoodiin etsimään onnea aivan kuten Robert ja Gloria olivat tehneet. Heidän onnensa oli nyt 1000 dollarin päässä. "He saivat kilpailujen ajan ilmaisen ruoan ja lääkärihoidon ja puhtaat vaatteet ja kengät." Heistä kaikista pidettiin hyvää huolta tanssien alusta loppuun.

"61 paria karsiutui ensimmäisen viikon aikana. Sääntöjen mukaan pari tanssi ensin tunnin ja viisikymmentä minuuttia, jonka jälkeen oli kymmenen minuutin lepotauko. Tämän ajan sai käyttää nukkumiseen jos halusi. Mutta noiden kymmenen minuutin aikana oli myös ajettava parta, kylvettävä tai hoidettava jalvoja sekä tehtävä kaikki tarpeellinen."

Robert ja Gloria tanssivat päivästä päivään ja yöstä yöhön. Kun oli kulunut 879 tuntia oli pareja jäljellä enää 20. Silloin salissa kuului huuto ja viisi laukausta. Kaikki tanssijat juoksivat Palm Gardehia kohti nähdäkseen mitä oli tapahtunut, ja Robert juoksi mukana. Palm Gardenix oli hämärä baari, jollaisia aina syntyy maratontanssien yhteyteen. Se on täynnä hämäräperäisiä tyyppisiä ja vedonlyöjiä. Lattialla makasi kuollut mies. Ihmiset parveilivat ääneti ruumiin ympärillä.

Mies, joka oli ampunut, nojasi kyynärpäitään baaritiskiin. Veri virtasi hänen

kasvoiltaan. Socks meni hänen luokseen. Socks oli kilpailujen johtaja. Johtaja on vastuussa tanssien kulusta. Socks suuttui. - Monk, senkin paskiainen. Monk oli murhaaja. Socks iski häntä pampulla kasvoihin. Monk lyyhistyi kasaan. Socks löi yhä uudelleen, kunnes Monk ei enää liikkunut. Verta oli joka paikassa.

Joku kutsui Socksia. Socks kääntyi ja käveli kymmenen metrin päähän, jossa oli toinen samanlainen lauma ihmisiä. Lauman keskellä makasi toinen ruumis. Hän oli rouva Layden. Hänellä oli reikä keskellä otsaa. Hän oli kuollut. Rouva Layden oli ollut Robertin ja Glorian kannustaja ja tukija. Hän oli vanha nainen. Robertille hän oli kerran kahdenkesken sannonut, että hänen pitäisi pysyä erossa Gloriasta, koska Gloria oli vain katkera ja vihainen ja hän tekisi vielä Robertinkin sellaiseksi. Gloria levittäisi vain paha ympärilleen, koska hän ei uskonut enää mihinkään. Robert uskoj vielä silloin siihen, että hänestä tulisi kerran yhtä kuuluisa kuin Sergei Eisensteinista.

Gloria piti rouvaa köyhänä ja vähäpöytäisenä. Rouva Layden ei kuitenkaan ollut köyhä. Hän tuli hyvin toimeen ja hän ehdotti Robertille, että hän suostuisi jättämään Glorian ja vasxtapalvelukseksi Robert saisi tarpeeksi rahaa koko loppuelämänsä varten. Rouva Layden ei tiennyt olevansa liian vanha.

Hän luuli olevansa yhtä nuori kuin kaikki rikkaat Kalifornian kaunottaret. Se tarkoittaa sitä, että rouva Layden ei kasvanut ollenkaan. Hän vain vanheni. Sellaisia ihmisiä on Hollywoodissa paljon. He ovat kaikki vanhoja ja heillä own mielihaluja. Heillä on samoja mielihaluja kuin nuorilla, mutta koska he eivät ole nuoria, niin heidän halunsa muuttuvat omiteisuuksiksi. Kukaan ei tiedä sitä, sillä

Kaliforniassa se on normaalia. Rouva Laydenia pidettiin vain mukavana vanhana naisena, joka oli elänyt rikkaan elämän. Se ei pitänyt paikkaansa, vaikka hän ei itse tiennyt sitä. Hän uskoi toisin. Usko on elämää. Elämä on sitä kun eletään. Siihen ei ole mitään vastaansanomista. Rouva Layden kuoli luoti otsassaan ja hän tunsu eläneensä oikein. Kaikki ihmiset uskoivat niin. Paitsi köyhät. Mutta köyhät eivät uskoneetkaan mihinkään. Paitsi rahan ja rouva Laydenilla oli rahaa. Mutta hän ei ollut raha. Eikä hän ollut köyhä. Rouva Layden oli täynnä totuuksia. Hän kantoi totuuksia mukanaan alusta loppuun. On eri asia, uskooko totuuksiin vai lukeeko niitä oikein. On myös eri asia, lukeeko uskomuksia vai uskooko uskomuksia. Robert ja Gloria valitsivat oman totuutensa. Muut Kalifornian ihmiset valitsivat oman totuutensa. He saattoivat muuttaa myös uskomuksensa totuudeksi ja silloin siitä tuli totuutta.

Rouva Layden kuoli.

Robert ja Gloria lopettivat tanssin 879 tunnin jälkeen. Poliisit sulkiivat paikan ja ihmiset poistuivat kuka minnekin. Useat tanssijoista lähtivät seuraavaan kaupunkiin. Useat jäivät Hollywoodiin odottamaan seuraavaa onnenpotkua. He odottivat sitä tunnista tuntiin ja päiväästä päivään kunnes jotakin tapahtui tai sitten ei mitään tapahtunut. Robertille ja Glorialle ei tapahtunut mitään. He menivät ulos ensimmäisen kerran kahdeksansataanseitsemänkymmeneentuntiin ja katsoivat tanssilavan ulkopuolella olevalta rannalta auringonlaskua. Aurinko on illalla kauneimmillaan.

20 paria jaksoi loppuun. Kukin tanssijoista sai 50 dollaria, mikä oli vähän, kun pääpalkintona oli ollut 1000 dolla-

ria. Kukaan ei kuitenkaan valittanut, koska kaksi ihmistä oli kuollut.

Robert ja Gloria istuvat laiturilla. Gloria tahtoo kuolla. Hän pelkää kuolemaa ja hän on väsynyt elämään. Hän etenee kohti omaa totuuttaan. Sitä totuutta, jota vain muut voivat lukea. Ja hän. Mutta se ei ole ratkaisevaa. Vaan se, miten luetaan ja luetaan ollenkaan, vai eikö ö haluta lukea, vai eikö voida lukea. Gloriaa pyytää, että Robert ampuisi hänet ja leikkisi Jumalaa. Se ei merkitse mitään muille. Ei ainakaan yhtä paljoa. Gloria tarkoittaa sitä, koska hän on turjha itselleen tässä elämässä. Hänellä ei ole virkaa. Se ei ole hänen vikansa ja sen x takia hän tekee sen mitä hänen pitää tehdä. Jos se olisi hänen vikansa, hän ei tekisi sitä. Se tarkoittaa sitä, että se on joidenkin muiden vika. Se ei ole saivartelua vaan totta. Hän tietää kyllä oman asemansa. Hän vetää itseään vain huulesta. Nyt se on ohi.

"Hyvä on, sano milloin ?

-Minä olen valmis.

-Mihin ?

- Suoraan tähän. Ohimoon.

Laituri tärähti, kun suuri aalto iskeytyi sitä vasten.

-Nytkö ?

-Nyt.

Ammuin hänet.

Laituri liikautti jälleen, ja vesi imeytyi äänekäästi takaisin mereen.

Heitin pistoolin kaiteen yli."

Robert ja Gloria löysivät oman totuutensa pään elämänsä lopusta. Loppu on sitä kun päästään johonkin tulokseen, maaliin, joka tuo ratkaisun. Ongelmat poistuvat silloin heidän kohdaltaan. Tai silloin ne eivät ole enää ajankohtaisia. Sellaiset ongelmat, jotka muut aiheuttavat. He vain tekevät oman elämänsä, johon muilla ei ole sanomis-

ta sillä hetkellä. Eivätkä he haluakaan sanoa mitään. Se on kuin ympyrä, joka sulkeutuu lopussa ja sen ympyrän kehässä kulkevat kaikki Hollywood-tähtöset, ja rikkaat naiset, ja rikkaat miehet, ja köyhät miehet, ja köyhät naiset alusta loppuun. Millä kohdalla vain, se on eri asia, ja hyvin mitätön sellainen. Se tarkoittaa sitä, että heidän elämänsä on heille vain sitä. Ja he tietävät sen. Eri asia on, kuka valittää heidän elämästään.

Robert tuomitaan kuolemaan ensimmäisen asteen murhasta. Hänet teloitetaan yhdeksäntenätoista syyskuuta, Herran vuonna 1935 Kalifornian valtion lakien määräysten mukaisesti. Määräys tarkoittaa sitä, että on laki, joka on valittu edustamaan kaikkien ihmisten etuja. Se valvoo järjestystä. Se tuomitsee ja rankaisee niitä ihmisiä, jotka tekevät väärin yhteiskuntaa vastaan. Ja laki on sama kaikille. Riippumatta siitä, millä perusteilla sitä on rikottu, sillä se ei ole ratkaisevaa, vaan se mitä tehdään. Laki ottaa sen hyvin tarkasti huomioon. Laki on aina voimassa. Riippumatta siitä, onko mikään vialla missään. Tai juuri sen takia laki onkin voimassa. Vaikka Robert ei tunnekaan itseään rikolliseksi, hän on rikollinen, sillä laki ei tunne vaihtoehtoja. Se on säälimätön ja kova. Silloin se on tenokas. Ja ihmiset tietävät sen. Rikkaat ihmiset tietävät sen ja he kunnioittavat sitä, koska heidän on helppo kunnioittaa sitä. Heidän ei tarvitse rikkoa sitä. Köyhemmät tietävät sen myös, mutta ne rikkovat sitä, koska heillä on mahdollisuus. Mahdollisuus on sitä, että on toivoa ja yritystä. Mahdollisuus sitä, että ei ole kumpakaan. Se muu on muuta.

Gloria oli ihminen, "joka oli rukautunut kaupungin katujen viilinaan, hän oli

viattomuuden ruumiillistuma, joka liikkui koskemattomana universaalien syyllisyyden keskellä." Syyllisyys on sitä, että tehdään jollekin ihmiselle väärin. Syyllisyys on kuitenkin enemmän kuin ihmisen toiselle ihmiselle osoittama yksittäinen vääräryys. Syyllisyys on meissä kaikissa. Koko yhteiskunnassa. Sitä ei laki voi tuomita. Koska laki on yhteinen, ja koska laki on syyllinen.

Aurinko laski mailleensa sinä yönä kun Robert ja Gloria näkivät toisensa viimeisen kerran. Seuraavana päivänä aurinko paistoi jälleen kirkkaana, ja samoin seuraavana, ja seuraavana. Gloria kuoli jättäen uhrin itsestään vapauden alttarille. Sen vapauden, josta syntyy uusi sukupolvi niitä ihmisiä, jotka oppivat näkemään syyllisyyden. Hän katkaisi sen vääryyden, jota hän näki ympärillään. Ja niin hän rakensi omalla tavallaan uutta todellisuutta, joka pitää nähdä hänen tekojensa kautta. Ei muiden silmillä.

Robert seurasi Glorian hänelle viitoittamaa tietä, tarkoituksen ja epätoivon tietä. He tiesivät mitä heidän piti tehdä. Mut eivät sanovat, että he luopuivat. Mutta se ei ole tärkeää vaan se mitä he tekivät. Kukaan osaa tehdä oikeita kysymyksiä ja oikeita syytöksiä.

Heidän mielestään elämän voittaminen kuolemalla oli tarpeellista. Robert näki netken tulleen, kun hän ymmärsi elämän luisuneen liian etäälle löytyä turvallisuus. Ja kun Gloria oli tiennyt sen jo aikaisemmin on ratkaisun looginen tausta ymmärrettävä. Heille se ei ole kysymys rikoksesta tai syyttömyydestä. Rikolliselle se olisi rikos, mutta silloin se olisi eri asia. Tuomio on kuitenkin sama molemmille. Robert on murhaaja ja hän on syyllinen rikokseen. Ja se on merkittävä. Merkitys tarkoittaa tarpeellisuutta.

Elämä ei ole viattomuuksien elämä.

Eikä historia ole hyvien tarkoitusten, sairien toiveiden eikä myöskään syyllisyydentunnon aluetta, vaan päätöksenteon, onnistumisen.

EPÄTAVALLINEN OTSIKKO, EPÄTAVALLINEN LEVY!

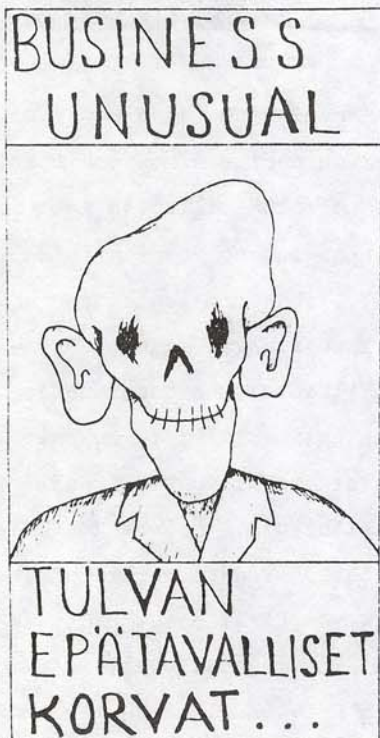
BUSINESS UNUSUAL (The Other Record Collection) (Cherry Red Records LTD, Cat. A Red 2):
C.I.D.-U.K.Subs/19 and Mad-Leyton Buzzards/
Just Another Teenage Rebel-The Outcasts/
Justifiable Homicide-Dave Goodman & Friends/
Consequences-The Outsiders/M.O.R.-The Record
Players/01-01-212-Vice Gremms/New Wave Love-
The Dole///China's Eternal-The Fights/Good
From the Bad-Skunks/Private Plane-Thomas
Leer/A.S.C.-Robert Rental/United-Throbbing
Gristle/Do the Mussolini (Headkick)-Cabaret
Voltaire

"ITSENÄISIÄ, AITOJA ja VIATTOJA (ainakin
melkein) Pienten Levymerkkien julkaisuja,
jotka ansaitsevat lisää julkisuutta ja jotka
vangitsevat erään AIKAKAUDEN JÄNNITTEEN ja
ILMAPIIRIN, kun MUSIIKKI sai ULKOPUOLISILTA
TAVALLISILTA KANSALAISILTA erittäin tarpeel-
lisen POTKUN PERSEESEEN."

Tuo lainaus David Karlowin johdannosta Bu-
siness Unusualin sisältöön antaa jo selvän
kuvan siitä, mistä on kyse: yksi irlantilai-
nen ja 13 englantilaista Uuden Aallon bändiä
esittävät kukin yhden kappaleen omilta pikku-
levyiltään. Levyarvostelun voisi ehkä päät-
tää tähän toteamalla, että Business Unusual-
in kuuleminen on jokaisen Uudesta Aallosta
kiinnostuneen VELVOLLISUUS, josta ei sovi
luistaa.

Mutta enhän minä voi vielä lopettaa, sillä
'ARVOSTELIJANA' MINUN velvollisuuteni on ker-
toa hieman laajemmin tästä levystä sekä pe-
rustella miksi pidän siitä enemmän kuin mak-
karasta. (Sitapaitsi ARVOISA päätoimittaja
voisi tykätä kyttyrää noin lyhyestä jutusta.)

"tavallisestihan kokoelmalevyt sisältävät
maailmanlaajuisia listahittejä, joiden sekaan
on ujutettu myös muutama tuntemattomampi kap-
pale. Tällaisten 'hittikokoelmien' tarkoitus

ei ole muu kuin kerätä mahdollisimman paljon tuolta, jolla ISOT pamput kasvattavat persettä ja tuottavat uusia roskakokoelmia, joista minä puolestani koetan pysytellä mahdollisimman kaukana, jotten saisi vakavaa hermosairautta tai lonkkakipua.

Business Unusualin päätarkoitus ei liene rahankeruu, sillä levyn sisältämistä kappaleista yksikään ei ole ollut listakiipijä. Syy B.U:n julkaisuun löytyy paremminkin halusta näyttää epäilijöille, että Uusi Aalto elää yhä voimakkaasti. Sama halu on varmaan ollut perustana myös kotimaisen Pohjalla-LP:n julkaisuun, ja siksi sitä voitaisiinkin pitää jonkinlaisena suomalaisena Business Unusualina (vai pitäisikö sanoa, että B.U. on englantilainen vastine Pohjalla-levylle). Näiden kahden kokoelmalevyjen huippujen välillä on kuitenkin musiikillisesti huomattava ero, sillä B.U:n musiikki on moni-ilmeisempää 14:n eri bändin ansiosta, ja siksi levyjen vertailu toisiinsa on hieman ontuvaa. Pohjalla-levyn viidestä yhtyeestä vain Se erottuu edukseen 'tavallisista' punk-bändeistä, eivätkä sen (Sen) kaksi piisiä riitä luomaan hengähdystaukoa levyn hieman liian vauhdikkaaseen ja yksipuoliseen aggressiiviseen ilmeeseen.

Idea Business Unusualin tekoon syntyi Iain McNayn aivoissa, kun hän näki englantilaisen ZigZag-lehden Pikku Levymerkkien katalogin keuhällä -78. Myös B.U. on julkaistu pikkulevymerkillä, Iain McNayn omalla Cherry Redillä. Levyn mukana seuraa uudistettu luettelo Pikku Levymerkeistä ja niiden tuotannosta, julisteen toisella puolella ovat kuvattuina B.U:lla mukana olevien pikkulevyjen kauniit (ja myös rumat) kotelot.

Business Unusual antaa havainnollisen kuvan siitä, millainen Uuden Aallon nykytila on sen kotimaassa. Lp on jaettu musiikillisesti kahteen osaan: ykköspuolella on

rajuja punk-piisejä, kakkospuolei sisältää rauhallisempia kappaleita. Mukaan mahtuu monen tasoisia esityksiä loistavasta keskinkertaiseen, huonoja piisejä tällä levyllä ei KYLLÄ ole!

Kaikki kahdeksan ykköspuolen esitystä pelaavat pitkälle myös sanoituksillaan; on kovaa tekstiä jepareista ja muista hölmöistä (C.I.D.), mutta kyllä söpöjä rakkauslaulujakin löytyy (New Wave Love). Hüpö-Hüpö-Hempeyteen ei toki sorruta, vaan piisit ovat kaikki tasokkaita hoilotuksia rajusta Huu-Haa-meiningistä (Justifiable Homicide, jolla ovat mukana mm. Pistolsit Jones plus Cook). rauhallisempaan hyppelemyseen (M.O.R.), eikä mikään ESTÄ minua yhtymästä David Marlowin toteamukseen: "jos ykköspuolen piisit eivät saa sinua hyppelemään ympäriinsä, niin sinun on parasta vilkaista jalkoihisi, sillä ne ovat olleet Pikasementissä."

CHINA'S
ETERNAL,
AMIGOS!

Kakkospuolen voisi taas jakaa kahteen osaan, sillä sivun pari ensimmäistä piisiä edustavat lähinnä melodista Uutta Aaltoa. Erityisesti minua viehkö The Tightsien China's Eternal, joka on melodialtaan kaunis ja röyh, vaikkapa viehkö. Business Unusualin Kielenmiintoisimman osan muodostavat kuitenkin neljä viimeistä kappaletta, jotka kaikki ovat omituisia elektronihöpötys-uusi-aaltoiluja. Robert Rentalia ja Cabaret Voltairea minä ei kyllä oikein ymmärtää, mutta se kai ei ole tarkoitukseen. Jännittäviä ne ainakin ovat, hui!

Thomas Leerin Private Plane ja Throbbing

Gristlen United ovatkin sitten niin ERIN-
OMAISIA piisejä, että B.U. kannattaa kuunnella
jo niiden takia. Erityisen paljon minua
ihastuttaa T.G:n "Tesco Disco"-hitti United,
joka yhden bändin jäsenen, Genesis P-Orrid-
gen, mukaan kertoo "Atlantintakaisen kirjeen-
vaihdon nelisuuntaisesta rakkausjutusta":

"United, United,
you become me
and I become you
she is she
and she is you, too
United, United"

Ja sehän on aivan totta!! Muuta mahdollisuut-
ta ei ole, sillä onhan United juuri niin kau-
nis ja vaikuttava kuin aihe vaatii.

(Throbbing Gristlen LP:ltä D.o.A. löytyy
tästä 4 minuuttisesta eiostelusta 16 sekun-
nin versio, jota voivat kuunnella vaikkapa
kaikki kiireiset.)

Ehkä teistä tuntuu, että kaikki tässä
arvostelussa loppurunoa myöten on hieman
sekaisin. Ja ehkä sekin on aivan totta!,
mutta se johtuu vain siitä, että rakastan
Heinea enemmän kuin Leinoa.

Joskus olen ma syvästi ihmetellyt
miks jotain levyä kaikille mainostan
ja lopuks arvostelun vielä houkutelut:
"Osta levy tämä, sit makin arvostan."

Ei kai ole mun valta valita
levyä sit, jonka joku ostaa
mut sulle ma haluan kertoa
mun mieltäin B.U:n omistus nostaa
On vaikutus levyn tään mitä omituisin
jos sa joskussen vain kuulet vainen
se luja potku on diskopierujen munaskuihin
Ah! raju fiilis on elämiin alkuaine

TULVA KUSKUSILLE
ON VARATTU AIKA
KAASUKAMMIOSSA!

Aku Vasara: Rakastan sinua kuin yhteiskuntaa
 Mä vaivainen oon mato
 Kauppatorilla. Lepatan niin kuin kokujuen lakanat
 Kuka vaan voi potkia minut sivurajan yli
 Kuka vaan voi potkia minut sivurajan yli
 Monet kuljen mä valkeat retket.
 Mä oon tyhjä hengari..
 Mutta mä tiedän, että sä tulet
 mun päälle niin kuin takki..
 Sun olkatoppaukset hyväilee mua.
 Mä en elä suotta.
 Mä en elä suotta..
 Sä kävelet alasti ulsterissa,
 niin mä sua himoitsen
 kuin tyhjä hengari takkia.

Sä olet kuin Narda ilman Taika-Jimiä.
 Usko pois!
 Tule äkkiä, tehdään ihmeitä yhdessä,
 tehdään ihmeitä yhdessä.

Sä et tiedä, Maija,
 mikä mörkö minut syö,
 Jos et napita ~~xxxxxx~~
 itseäs mun takkiin..
 Pelko: pimeänpelko?
 Suojatie joka äkkiä kirskuu?
 Lapsi joka huiskuttaa ikkunasta
 ja lähtee lentoon kuin lokki?
 Levy joka alkaa mutta ei lopu?
 Oikeisto joka röhkii?
 Mä en tiedä, Maija,
 mikä mörkö minut syö.
 Jos joku vain katsoo mua,
 kilisen kuin kulkunen.
 "Mä kuljen kohti kuolemaa
 kuin sanomalehti tuulessa"
 Rutistunut kuvani kieppuu
 tuulenpyörteissä, kieppuu
 tuulenpyörteissä kaikki mikä on kirjoitettu
 liukenee ilmaan

Aku Vasara

Mä en tiedä, eluko mä kerra sieloon
 on joku muu. Jos pääni olisi hantakivi,
 hahmoin siihen viivien ette se joidin
 soiteeseen. Tyydy tai vasu tuijottaa,
 silttä ei näose karbumi: Elämää ei
 (huutata) ei araimicidam. Jos sikanderin
 li totenda, mitä pitää tehdä?
 Jos vapaus on miitobirjoitus,
 mitaika alla analoiaaetti?
 Oliniko helpompa, jos olisin joku muu?

Maija syögi mindä, mikä nä väriin
 kuin toivan tullea. "Sua ei näe kodkaan
 selvästi." "Sua ei näe kodkaan
 Puhka ja tyyni tuijottaa yhtäältä.
 minä vortain: toi ja ja vortain.
 Tai vasu on mykät! Kirjau.

En ja väkänne pyövästi muokunata.
 Vain joku ei näe tunnen olevani Taika-Jimiä
 jonka eline tempyma kahdesta menee piteen.
 Kun tuijellimuse leikkaa vortainin
 kuiton kappien vortainin kappien
 kirjainanta ja. Mutta mitä kirjettä,
 jonka avoirit, on kokoon tuijottaa.
 "Rakastan sinua kuin yhteiskuntaa."

Aku Vasara

Kolme iltaa länsän musiikin maailmas- sa

(v. Kirjuri)

31.3.79. Problems ?, Se, Pelle Miljoona &
1980

1.4.1979. Xtaasi, Problems?, Köpi,
Hessu & Ari-Bänd, jne...

8.4.79. Ramblers.

31.3.79 kelle 18.02 kierrändän Oulun ur-
heilu- ja nuorisotalon taakse ja näen muu-
sikoiden kantavan välineitä sisään. Jot-
kut heistä katsovat minua ? kuin ensimmäi-
senä kontaktina illan yleisöön. Pakenen
paikalta ??

18.32 Istun lupilla ja tuntematon tyttö
välttää nähneensä Pelle Miljoonan uimahal-
lissa. Onkohan konsertti jo alkanut?

18.52 lähdän kohti konserttipaikkaa.
Matkalla hyräilen ka ppaletta "Good mor-
ning little schoolgirl, are you going
my way".

19.22 Järjestysmiehet katsovat lasin
takaa, mutta eivät vielä päästä sisään. Il-
manvaihtokanavista ja seinän lävitse kuu-
luu musiikkia. Yritän saada selville yhty-
että kysymällä sitä kolmelta tietävän nä-
köiseltä nuorukaiselta. Saan kuulla, että
se on Problems?

19.42 estän lipun. Nyt olen siis pö-
jällä. Raahaan takkini saliin ja odotan.
19.52 ei mittään. 20.02 ei mittään. 20.12
ei vieläkkään mittään. 20.22...20.32 jotain
alkaa tapahtua. Yleisö kerääntyy lavan
eteen seisomaan. Joukossa näen Xtaasin ja
Matti Mätä & SS:n jäseniä. Lavalle nousee
laulusolisti ja bändi. Problems ? aloit-

taa. Tilanne repeää. Lavan edessä oleva
yleisö hyppii kuin kumipallot. Ylös alas.
Ylös ja alas. Musiikki syöksyy kaiuttimista
ietkuvana vallina. Seuraavien kappalten ai-
kana nuorisoa nousee lavalle ja pian puo-
lisenkymmentä osallistujaa on lavalla. Jär-
jestysmiehet työntävät heidät alas.

Alkuhuuman jälkeen kiinnitän huomioni yhtyeen
erinomaiseen soittoon. Hyvin pelkistettyä
ja tarttuvaa. Kitaristi Stefa Piesnalista
muodostui suuri suosikkini. Hän soittaa
kauniisti. Sellaiset merkittävät jutut kuten
"raitsikka oot" ja "ei tämä lama päähän käy"

KUNINGAS
KONG
Elävän
musiikin
maailmassa

vetivät uusia tanssijoita lavan eteen. Noin parisataa ihmistä kuunteli, katsoi, pögesi tai pöcosi ja katsoi ja kuunteli. Yleisöä oli siis vähän, mutta se ei vauvannut. Paljon tärkeämpi oli esiintyvä energia, joka on parasta elävää musiikkia, mitä olen aikoihin kuullut. Problems? lopettaa ja nauhalta alkaa kuulua Bob Marley Live.

Hetken kuluttua lavalle astuu Se. Yhtye esittää tanssiohjelmistonsa. Soitanta on tavanomaista, jos ei sitten laske erityisen positiiviseksi kitaristi Jukka Peurasaaren pitkiä seoloja, joissa on jotain jazzia, luulisin. Ylimääräisenä kappaleena Se esitti "Heartbreak Hotel" lin, jonka sovitukset oli John Cale-versiota lainattu.

Alakerrassa kiertää huhu sadasta anti-punkista, jotka ulkona odottavat konsertin päättymistä. Kaikki on siis kunnossa. Odotetaan kokeenpanoa Pelle Miljoona & 1980. Loistava tämä Pohjalla-systeemi ja suurkiitos Pelmulle. Suomalainen uusi aalto on vih doinkin yltänyt Ouluun.

Pelle Miljoona esiintyy valkeisessa

haalariasussa, johon on ommeltu punainen sydän oikealle paikalle. Hän tarttuu mikrofonin ja 1980 aloittaa. Kaikki? näyttävät rakastavan Pelleä. Hän hyppii ja tärisee. Liikkeitä matkitaan pari sekuntia myöhemmin kuin hän on ne tehnyt. Esiintymisessä on ylenmääräistä mantipontisuutta. Suuria liikkeitä ja intomiellisiä ilmeitä. Panaksi onneksi laululaitteet reistailevat.. Eräisessä vaiheessa Pelle huutaa (laulaa) ilman vahvistimia lavan eteen kerääntyneelle piirille. Suoraan korvaan, jos muu ei auta. Rubberduck Jonesin kitara menee epäkuuntoon ja niinpä syntyneen tauon aikana basisti Ari Taskinen saa hieman vastahakoisen Pellen laulamaan kompian säestyksellä Dylanin "Like a rolling stone". Levyllä Pelle esittää saman piisin suomeksi.

VARTU
NARTUKSI!

Tekniset vaikeudet jatkuivat. Osuutensa loppuksi Pelle totesi, että konsertti jatkuu. Ylimääräisenä kokoonpanona esiintyy ryhmä Problems? ja 1980 miehiä. He soittavat pari kappaletta ja sitten konsertti on ohi. Ensinhämmästyksen jälkeen tilanne miellyttää jollain tapaa. Kello on viittä vaille kaksitoista kun selviödyn Rattori-lupille sisään. Eräs tuntemani kitaristi oli ostanut Kari Peitsamon kirjan. Muutamat ihmiset katuvat, etteivät olleet mukana Pohjalla. Suurimmalle osalle se ei näyttänyt olevan suurikaan ongelma. Lähtiessäni pois katson ilmoitusta. Pohjalla-konsertti 1.4. täällä. Mukana Xtaasi ja Problems?.

1.4.79 kello 18.02 työnnyn uuteen konserttiin. Kuulen, että Xtaasi on Oulusta ja heillä on ensimmäinen esiintyminen. Noin kahden metrin päässä istuinpaikastani sijaitsee julisteiden, rintamerkkien ja kirjojen myymälä. Kauppa alkaa käydä. Xtaasi aloittaa haparoiden, mutta sykettä alkaa kuitenkin löytyä. Yleisö osottaa huomattavaa suosiota. Lopulta heidät taputetaan ja pöcötään uudelleen esiin. Hyvä valinta ylimääräiseksi piisiksi on Lennonin "Workin Class Hero", joka ei saadaan vahvalla lavaesiintymisellä maustettuna. Alan todella pitää heistä.

Hetken kuluttua aloittaa Problems? ja ahtaassa pöytien välisessä käytävässä ihmiset tiivistyvät yhdeksi hyppiväksi massaksi. Vahtimestarin paimentavia sanoja ei kuunnella vaan lasit ja nesteet lentävät pitkin lattioita. Voisiko Juhani Markolan konsertissa tapahtua vastaavaa? Lyhyellä väliajalla Problems? virkistyy entisestään. Kun toinen setti alkaa tuntuu paikka repeävän. Lavalle ilmestyy pikavierailleja solisteja ja pöcöävät illanviettäjä heiluvat kuin 30-luvun ylioppi-

laat. Yhtyeen soiton kuulee, mutta sitä ei näe joukkojen takaa.

Jotkut innokkaimmat hyppivät pöydille. Eräs nilkuttaa naulakelle ystävän tukemana. Siivustaseurannut tyttö saa herjahtaneen pään otskaansa. Problems? esitti pari ylimääräistä kappaletta ja pöcetti (-lopetti pöcöämisen). Konserttia jatkei Köpi, Hessu&Ari-Bänd, joka esiintyi vanhaan rytm'n'blues perinteeseen pohjautuen. Heidän jälkeensä Xtaasi yritti jammata Problems?in kanssa ja ongelmia riitti pitkin loppuilltaa. Mieleen jäivät tulkinnat PIL sävellyksestä 'Anna-Lisa' ja vanhasta tutusta 'Katupoikien laulusta'. Poikistuessaan paikalta saattoi huomata, että kaikki olivat täynnä elävää musiikkia. Hymyillen ajattelin ettei kesäkuun ensimmäiseen päivään ole kuin kaksi kuukautta. Ja toukokuun 13. on sitä ennen.

8.4.8179 Ramblers. Yhtyeen soitosta näkyy kovan harjoittelun tulokset. He soittavat todella hyvin. Epäilemättä rehellinen bluesin ja rytm'n'bluesin ihailu on kuitenkin saattanut yhtyeen umpikujaan. On tuntunut varmaan hienolta samaistua mustaan kulttuuriin ja soittaa kappaleita, joista kovasti pitää. Valittavasti Ramblers syntyi viisitoista vuotta liian myöhään. Nyt se vain täyttää niitä normeja, joita kuulijat ja soittajat ovat tottuneet kuulemaan rytm'n'blues-esityksessä. Vanhoja loppuunkuluneita fraaseja toistetaan yhä uudelleen ja uudelleen. Ramblers on hyvin nukuttava. Heillä ei ole mitään uutta sanottavaa mistään. Yök.

Suurin ero uuden ja vanhankaallon välillä näyttää olevankin se että vanhalla on kaikki takanapäin (goodtimefeeling, ya knew), kun taas uusi aalto tekee musiikkinsa omilla ehdoillaan.

KAIKKIHAN ME VANHENNUTAAN?

ENNEN...

Jarkko Laine: Putari (romaani.Otava)
: Paratiisi (runokokoelma,
Otava)

"Runoilijat eivät kuole. He vaan sulavat
kylpyveteensä ja haihtuvat pois."

(RukiVehr Cocteau)

"Vanhat hipit eivät kuole. Ne leikkaavat
tukkansa, menevät töihin mainostoimistoon
ja ostavat kesämökin ja perämööttörin."

(Mä)

Jarkko Laine on runoilija. Oikeastaan:
Jarkko Laine on runoilija, niitä harvoja,
joilla on jotakin annettavaa muillekin kuin
kalkkeutuneille kulttuuri-ihmisille. En
tiedä, onko Jarkko koskaan ollut hippi,
mutta hän ainakin tuli esille siihen aikaan
kun rakkaus oli muotia ja värikkäät t-paidat
ja pilvenpoltaminen ja mielenosoitukset.
Siihen aikaan Jack Kerouac oli muotia ja
Allen Ginsberg. Jarkko oli meille vanhoille

JÄLKEEN...

hipeille (olin 6-vuotias hippikesänä -67)
samaa, mitä Ginsberg ulkomaalaisille. Jarkko
kirjoitti muovisesta buddhasta, lolläpop-
lolitasta ja Bodhisattvan 178. kertomuksen.
Mies teki aikakautensa parhaita runoja tyy-
lillä, joka oli hänen omansa ja joka kuvasi
muuttuvaa yhteiskuntaa paremmin kuin säkil-
linen poliittisin ansioin virkaan nimitet-
tyjä sosiologeja. Mies kirjoitteli myös
romaaneja, jotka usein olivat hauskoja,
mutta eivät välttämättä harmittomia.

Entä nyt?

"Uutisia Venäjältä,

joku tahtoo vaihtaa

Puskininsa science fictioniin

liikuttava ele

kadotettu paratiisi tien kummassakin

päässä."

60-luvulla sentään uskottiin johonkin. Mutta 60-luvun optimismi ei kestänyt liian kirkasta 70-luvun auringonpaistetta. Ihanteet rappeutuvat, ja niiden mukana monet, jotka ovat niitä inanteinaan pitäneet. Ihmiset, jotka kymmenen vuotta sitten si-
toutuivat poliittisesti nopeaa muutosta toivoen, ovat saaneet huomata joutuneensa nalkkiin byrokratian kanssa, parhaassa (?) tapauksessa sen orjina, huonoimmassa tapauksessa sen hoidokkina: alkoholistina, narkomaanina. Jarkko Laine on selviytynyt. Mies on muuttanut, kasvanut, joutunut luopumaan jostakin, omaksunut jotakin tilalle, vanhentunut mutta silti pystynyt säilyttämään oman minänsä. Jotkut eivät hyväksy muutosta - heidän mielestään mikään ei ole muuttunut ja kaikki on yhtä mustavalkoista kuin ennenkin. Mutta asiat ovat muuttuneet: ei me enää voida uskoa kommunismin tai kapitalismin tai teknologian kehitykseen; ne on kaikki kadotettuja paratiiseja.

Sekä "Futari" että "Paratiisi" ovat kirjoja sopeutumisesta. Futarin päähenkilö Lasse "KÖÖ" Heiskanen on amatöörirunoilija, amatööripotkupalloilija. Hän tietää, ettei hänestä koskaan tule "oikeata" runoilijaa tai tähtijalkapalloilijaa. Kaveri ei oikein tiedä, mitä tekisi, yrittelee sitä ja tätä, pelaa futista, saunoo, ajattelee menevänsä takaisin yliopistoon ja löytää itsensä ainakin suunnilleen vakiintuneena, töissä kiinteistönvälitystoimistossa ja niin edelleen. Mies on klassinen sivullinen: tyyppi, jonka ainoa toivo on siinä, että elämä sittenkin olisi unta, josta seuraa herääminen. Herkko Veikseli, kirjailija, ei pysty sopeutumaan. Hän ampuu itsensä.

"Sanoin ihmisille totuuden, aina
sain itselleni lisänimen; riidanhaastaja
Nyt tekee kirkkaan päivän valo
silmiini kipeää

elkä minun tarvitse katsoa, nähdäkseni
miten naapurit kiäntävät selkäänsä."

Rehellisyys on vaikeaa. Luominen on vaikeaa. Rehellinen luominen on vaikeaa potentssiin kaksi. Jarkko Laine on pysynyt rehellisenä ja on siksi usein hyvin pessimistinen. Mutta mitä muuta voi olla maailmassa, jossa lasten on pakko ripustaa keinunsa joko ristiiin tai hirsipuuhun, kun ei ole muita vaihtoehtoja. No, meidän voidaan tehdä vaihtoehtoja. Voidaanko? Jarkko Laine ei usko, että voidaan. Minäkö...
en tiedä.

Laine on usein tehnyt kauniin yksinkertaisia rakkausrunoja, tällä kertaa ne kuitenkin ovat vähissä. Tilalla on paljon yksinäisempi runoilija. Paratiisi on täynnä surumielisen kaunista runoutta, kuolemanläheistä, syksynläheistä. Kivoja rakenteeltaan ovat rempsöt, vanhaan suomalaiseen se-näytti-inan-tavalliselta-tukkipojalta-mutta-se-olikin-ylioppilas - perinteeseen nojaavat "Mei kuule likka" ja "Erään hainkean ja surullisen tapahtuman muistoksi sepitti yksi kulkijapoika vaan", joiden muoto on kuitenkin näennäinen: ne ovat samaa pessimismia kuin muutkin. Mutta kyllä itku kirkastaa silmät ja maailma on kaunis taas.

Summa Summarum

Paratiisi on tärkeä kirja. Siihen saattaa olla vaikea päästä sisälle, mutta kannattaa yrittää. Hyvää taustamusiikkia ovat Leskisen "Tauko 1." (Mieluummin yöllä kuunneltuna, yksin tai yhdessä), Velvet Undergroundin ensimmäinen tai sellainen kasetti, jossa on kolmesataa kertaa peräkkäin Elvis Costellon "Accidents will happen" (En ole itse kokeillut, mutta kuulostaa herkulliselta)

Futari ei ole niin tärkeä. Sen pystyy lukemaan hauskana kirjana, se ON hauska kirja, vaikka olen kyllä lukenut hauskempiakin. Siihen voi olla helppo samaistua, ainakin kaikkien yksinäisten tähtien harhailijoiden. Elämä on kuin potkupalloa, joskus tulee vain mieleen, että ollaanko me pelaajia vai palloja.

Lue. Pogo JA kysy.

Puuhelvi

RUNOJA

Pari Narttu-yhtyeen tekstiä

Annin sävel ja sanat Kauko Röyhkä
 E) Kattojen haarniska
 D) ruosteiset pelit, parvekkeet
 D) Anni näkee ikkunastaan
 E) Uuteinen taivas
 pitäisi viedä kirje postiin
 D) Lapsi nukkuu, nyt voi mennä

KERTO SÄ'E

D) Ihmisten askeleet
 kiireiset askeleet
 D) Harmaita päitä, hartioita
 riittävässä
 D) Ihmisten askeleet
 kiireiset askeleet
 D) Autojen jono vyöryy annin ohi
 kadulla

— $2 \times (C + D)$ mittaan

Joulu on ovelia.
 kelmeät tuikut kadun puolella
 vajereista roikkumassa

tasapaino
 alkaa A:han

Liikkeiden mainokset
 lasiovet, liukuportaat
 lämmin tuoksu, maksa kassaan
 — KERTO SÄ'E
 Postissa tungosta
 jonossa paljon jalkoja
 Anni seisoo jonon päässä

← $3 \times (E - D) + C$

Takaisin kotona
 Anni ottaa lapsen syliin
 katsoo ulos ikkunasta
 D) Sen pehmeä poski
 D) poskeen vasten
 D) Sen lämmin hengitys lähellä
 D) ihoa vasten

— alkaa B:han

NARTTU

Kaukana sävel ja sanat: Kauko Röyhkä
 D) Ensin tie
 pelkkä öljysoratie
 sitten tiellä kaiteet
 ja rautatien raitteet
 D) Sitten seuraa suo
 ihan tavallinen suo
 siellä puro peilaa kuun
 valuu betonirumpuun
 D) Vielä äsken punainen aurinko roikkui
 puiden välissä
 D) Vielä äsken varikset raakkuivat niillä
 synkillä niityillä
 D) Minun jalkani tässä
 kirskuvassa rätapenkereen sepelissä
 D) Minun jalkani tässä
 kauas kotia kohti etenemässä
 Vielä paljon matkaa on
 Vielä paljon matkaa on
 — $3 \times (C + D) + E$
 (KUKIVEHRIIN SÄ'E)
 Outoa
 ettei yhtään autoa
 tullut tiellä vastaan
 kaupungista
 Hiljaista
 ei kuulu risahdustakaan
 paitsi puron lorinaa
 kolhoa korinaa
 Vielä äsken puhelinlangoissa virtasi
 sähköinen särinä
 Vielä äsken jossakin kaukana ihmiset katsoivat tv:tä
 Nyt ne uinuvat hiljaa
 keuhkoihinsa imevät ilmaa
 Nyt ne uinuvat hiljaa
 tietämättä mitään siitä että minä olen täällä
 Vielä paljon matkaa on
 Vielä paljon matkaa on
 Tahdon takaisin kotiin.

RUKIVEHRIIN
 KOMPPIRUS,
 KUNTO KODON
 SAANNUT

Noin miljoona pientä pörua ▲▲▲

(ANTI EINIÖ)

Pelle Miljoona & 1980 : Pelko ja viha
A: TV / Pelkistettyä todellisuutta 2/
Mua valvotaan / Natsit natsit / Pelko
ja viha

B: Helsinki / Automaatti/ Vallankumous
kulttuuriin / Yhdistytään / Enää itkeä
voit / Hyvä fiilids

Pelle Miljoona & 1980:n tuore albumi on omalaatuinen, suomalainen tuote. Pelle Miljoona & 1980:n jäsenet ovat kansamme innokasta, nuorta ja tervettä ydinainesta. Poikien levyiltä puuttuvat hyvälle rock-musiikille usein ominaiset vinoilu, suorastaan vittuilu, epätoivo, la joppua kohti esiintunkeva sairaus taiteilijoiden pään sekoittuessa samassa hullunmyllyssä, jota he koettavat yleisölleen ja itselleen selettää. Pelko ja viha Lp:n sanoitukset ovat rehtejä ja suorasukaisia, musiikin anti on paikoitellen loistava. Maatiaisrokkia (?)?. Oh yeah, mutta kyllähän se räjäisee kuin perkele! Pelle Miljoona, Tumpi Varonen, Rubberduck Jones ja Ari Taskinen laukovat kovia tekstejä ja soittavat komeasti. Aina paranee, jos vertailukohdaksi otetaan nuorison todellisten suursuosikkien soitannolliset ja lyyriset lahjat. Starojen musiikista olisi helppo kirjoittaa kirja, jota ei ~~xxxx~~ jaksaisi lukea pirukaan.

Hölökyn kölökyn

Oikeaksi havaitun kaavan mukaan "Pelko ja viha" koostuu lyhyistä ja nopeista erilaisista yhteiskunnallisista ja muita päivän ilmiöitä huomioivista lauluista. Soundit ovat jyrkät ja tuotanto on muutenkin

onnistunut. Meno on melekosta. Sävellyksiä ja sanoituksia löytyy jokaiselta yhtyeen jäseneltä.

Pieksäntä alkaa heti ensimmäisestä kappaleesta, Pelle Miljoonan "Tv"... "Leivällä ja sirkushuveilla / Ennen kusetettiin kansaa / Armilla, Dannylla ja telkkarilla / Nyt houkutellaan samaan ansaan... Tv on kuin wc / Sen ulosteet pahalle haisee / Ei tarvitse kuin nappia painaa / Niin paska lentää aina... ilta tulee ja duuni loppuu / Ja tv-valhemaailmaan / moni sukeltaa / Ja rentoutuvansa luulee / Mun pää on täynnä mainontaa... Annat tv:n ajatella / Sä vain tyydyt o-maksumaan / Annat tv:n valehdella / Ja sen joudut vielä maksamaan.

Kitaristi Rubberduck Jones on erinomainen soittaja, todella vaikuttava instrumenttinsa käsittelijä ja hänen samoittamansa ja säveltämänsä "Mua valvotaan" loistava rock-kappale, kepeä ja komeasti kulkeva tuleva unohdettu klassikko. Pelle Miljoonan ja yhtyeen lauluosuuksissa on voimaa ja lämpöä, jota löytyy, jos löytyy, vain hyvien rock-taiteilijoiden luomuksista. LP:n hurmaavimpia ja mukaansatempaavimpia esityksiä.

Pelle Miljoonan "Natsit natsit"... "Mil-

joonat ihmiset ilman omanarvontuntoa/ On pommi joka räjäyttää maailman/ Jos sen joku osaa laukaista...Maailma on valmis ottamaan/vastaan suuren johtajan/joka on valmis polttamaan koko maailman/koko maailman/Sitten ainakin naulitaan/ Niinkuin Jeesus tai fyrreri/ Ihmiskunnan puhdistaa/ Joku syytön huijari..."

Semmostahan se on, ajattelee lukija.

"Pelko ja viha" kiristää ruuvia... Painajaistunnelma, hidas beat ja juhlallisen komea kitara... "Perustusla~~xxx~~ voimakkaampi/ Raamattua oikeampi/Jumalaa suurempi/ Tai-

work part spring 196

7

H7er

vasta vanhempi/Rakkautta voimakkaampi/ on/ Pelko ja viha/ Kaupungin kaduilla...

Alun ja lopun tuskanhuudot ovat lähes sietämätöntä kuunneltavaa, ärsyttävä muuttomuus muuten hyvässä laulussa.

Pelon ja vihan säveltäjä, rumpali Ari Taskinen näyttää kynsiään myös toisen puolen kovassa aloituksessa "Helsinki", kokonaan Taskisen käsialaa. Bändi soittaa, että roikaa ja jyrä on melkoinen. Lempeä sanoitus: "Sä sanot sulla hyvin menee/ vaikka silmäs apuu huutaa." Tuo kivikylä kyllä tuhotaan: "Kaduillasi kukoistaa väkivalta/ Suvaitsematto muus muotia on/

kovaa mennään, kiire on kuolla/ Luojan kiitos on taas perjantai... Mikä tahansa vie sut läpi yön on okei/ Niin helppo on paeta niin helppo on kuolla/ Sä sanot sulla hyvin menee/ Vaikka silmäs apuu huutaa..." ja niin edespäin. Hyvältä kuulostaa.

"Yh distytään/ Murskataan/Vanha valta/ Lopettakaa/Kaduilla väkivalta..." (Yhdistytään) Hyviä jätkiä, hyviä muusikoita. Hyvä LP.

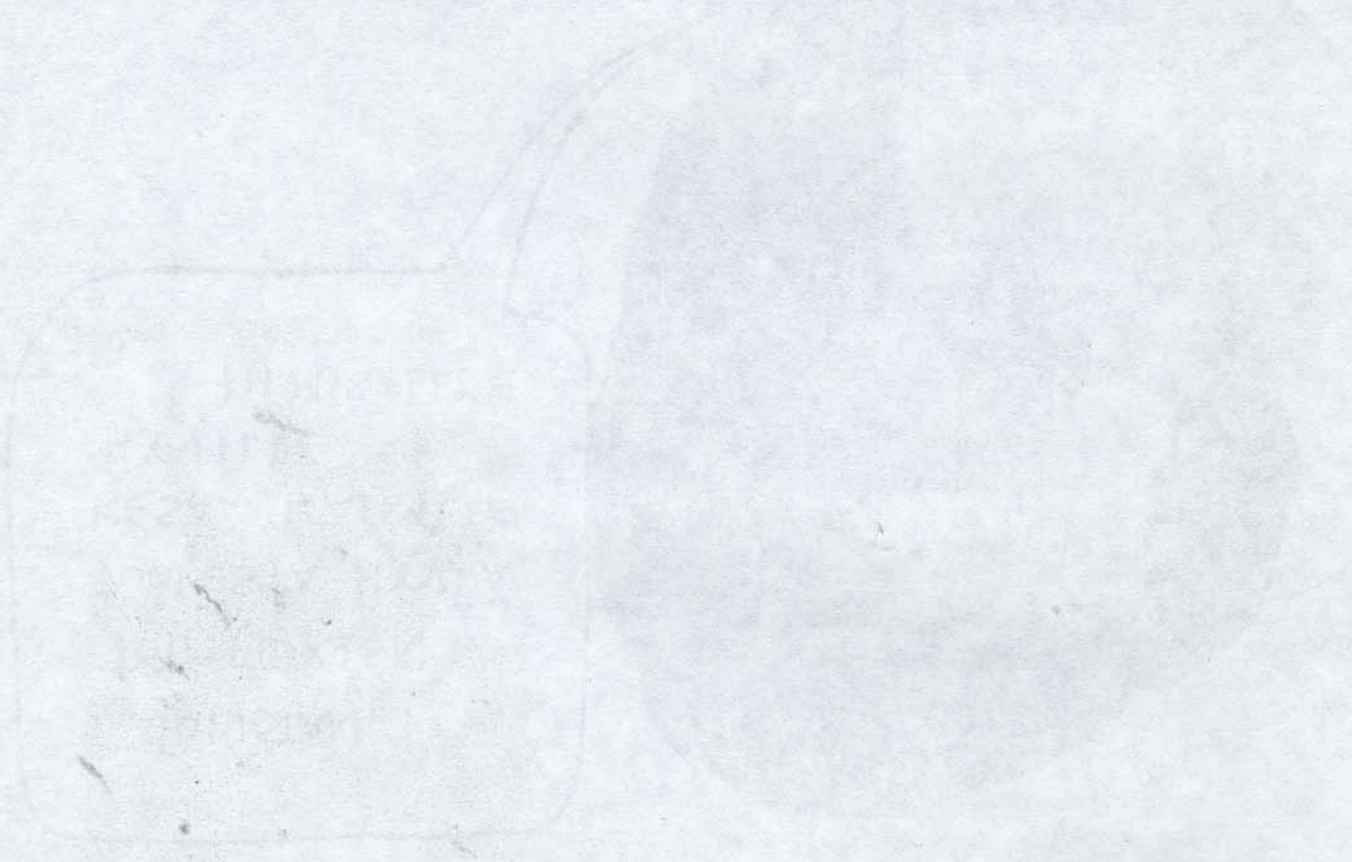
Pelko ja viha henkii hyvää tahtoa ja fiilistä, levyä ei mitenkään viitsi herjata iskemällä vähiin virheisiin kiinni kuin matematiikanopettaja.

Rockyhtye epäonnistuu muuttuaan pitkästyttäväksi. Sitä paskaa ei voi sietää sekuntiakaan. Pelle Miljoona orkestereineen sortuu muutaman kerran, vaikka asiaa puhtaankin ja ryske on kova. Innostavaa musiikkiahan tää kuiteski on ja keski-kertasen yläpuolella! Ehdottomuutta ja taistelumieltä eivät päivälehtikriitikot voi sietää. Alatyylis:RRRRRR!

Peräänantamattomia

Tiukka linja säilyy alusta loppuun, kaikki saavat kyytiä. Ketkä? Katsokaa tv-uutisista. Hele-vetin hyvät kannet tässä. Kaikkia LP:n kappaleita ei varmaankaan soiteta radiossa, vaikka sopivaisuusrima ei putoa: "...Epärehellisyys perii maan/ Vieraantuneet joutuu vankilaan/ Epärehellisyys perii maan/ Vieraantuneet joutuu vankilaan/Epärehellisyys perii maan/ Ja tosi roistoja kuunnioitetaan.. (Epärehellisyys perii maan).Pelle Miljoona on kirjoittanut vuoden toteamuksen:"Kulttuurijengi katsoo Pete Q:ta/Joka tanssi nuoralla ja kuoli, ei muuta" (Vallankumous kulttuuriin)

Laajoihin tietoihinsa pop-musiikin alalta sekä yleiseen viisauteensa nojaten katsoo kirjoittaja olevansa oikeassa tuntiessaan edelläkuvaillun musiikinluomuksen onnistuneeksi ja merkittäväksi pop-musiikkiteokseksi vuonna 1979. Parempaa on varmasti tulossa, eikä välttämättä tältä kokoonpanolta taisen jäsemiltä, mutta entä sitte hä.

IN THE UNITED STATES OF AMERICA
I hereby certify that the above is a true and correct copy of the
original as the same appears in the files of the
Department of the Interior.

Timo Kujala
Kalliolankatu 4 B 53
48100 Kotka 10

TÄMÄ MIES ON RUKINEHR, TOINEN PÄÄ-
TOIMITTAJISTAMME. HÄN TOIVOTTAÄ TOIMITUK-
SEN PUOLESTA HYVÄÄ KESÄÄ KAIKILLE
HYVILLE IHMISILLE.

TOIVOTAN
TOIMITUKSEN
PUOLESTA HYVÄÄ
KESÄÄ KAIKILLE
HYVILLE
IHMISILLE !

